

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝΟΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ANDRÉ LAURIE]

[Συνέχεια · ἴδε σελίδα 17]

Ὁ κ. Κλοσκέν και ὁ Παῦλος, ὀδηγηθέντες ἀμέσως εἰς τὰ δωμάτιά των, μὲλις ἐπρόφρασαν νάναπαυθοῦν ὀλίγον και ἐκλήθησαν νά κατέλθουν και πάλιν παρὰ τῆ κυρία Ὁμολοᾶ, διότι ἦλθεν ὁ ταγματάρχης. Ἦτο κοντός ἄνθρωπος, μέ ὄφιν

ὀποκίτρινον, καχεκτικήν, μέ κρανίον σχεδόν ἐντελῶς φαλακρόν, μέ ὀφθαλμούς κοίλους, κεχωσμένους βαθέως εἰς τὰς κόγχας των, εὐθύς και ἀλύγιστος, ἀλλά τόσο ἰσχυρός, σιωπηλός και συνεσταλμένος, ὅσον ἦτο ἡ σύζυγός του καχεῖα, φλύαρος και ἐπιβλητική. Ἦρκει νά τους ἐδλεπέ τις ὁμοῦ διά νά ἐννοήση ἀμέσως ὅτι ὁ ταγματάρχης ἐκυπτεν ὑπό τὸ κράτος τῆς συζύγου του και ὅτι αὐτή, κατά τὸ λέγειν τοῦ Χάνδου, δηγύθουε σήμερα τὸ σύνταγμα. Ἄλλ' ὅ,τι ἐπέτεινεν ἔτι μᾶλλον τὸ ταπεινὸν και συνεσταλμένον ἦθος τοῦ ταγματάρχου, ἦτο ἡ ἀσθενής και βραχνή του φωνή, ὁμοία πρὸς φωνὴν ἐγγαστριμύθου και παρέχουσα και εἰς τὰς καινοτέρας του φράσεις τὴν ἰδέαν ἀγῶνος ὑπερανθρώπου.

Ὁ ἀεγέ τις ὅτι ὀμίλει πτώμα, ἐάν τον ἤκουεν, ἢ μᾶλλον αὐτόματον μέ μηχανὴν ἀπομιμουμένην τὴν ἀνθρωπίνην φωνήν. Ἐκτὸς τούτου ἡ ἰδέα τῆς ὑγείας και τῆς εὐρωστίας, ὡν προφανῶς ἐστερεῖτο, τὸν ἀπησχόλει, και τοὺς ἐπισκέπτας του ἐξήταζεν

εἰδικῶς ὑπό τὴν ἐποψὴν ταύτην, ὡς ἂν ἦτο μέλος ὑγειονομικῆς τινος ἐπιτροπῆς.

« Καλὴ σωματικὴ διάπλασις, ἀρίστη ὑγεία! » εἶπε παρατηρῶν μετὰ βλέμματος ζηλοτυπίας τὸ εὐρωστον σῶμα τοῦ Παύλου, ἀφ' οὗ τῷ ἔσφιγξε τὴν

χεῖρα. « Καλὴ διάπλασις . . . καλὴ ὑγεία. Καμμιά ἀσθένεια. Ὅυτε καν ἀδιαθεσία ; » ἠρώτησεν ἀποτεινόμενος ἤδη πρὸς τὸν κύριον Κλοσκέν.

— « Ὅχι, Δόξα τῷ θεῷ χαίρομεν ἄκραν ὑγείαν ὀλη ἡ οἰκογένεια » ἀπήντησεν ὁ ἀρχαῖο-λόγος.

— « Αὐτὸ εἶνε τὸ κυριώτερον, κύριε, τὸ πρῶτον ! » ὑπέλαβεν ὁ ταγματάρχης. « Ἐγὼ ἀπεναντίας ἔχω κατεστραμμένην ὑγείαν . . . τὸ κλίμα βλέπετε, οἱ κόποι . . . ἀσθένεια τοῦ . . . τοῦ λάιβερ . . . πῶς τὸ λέγουν ἐδῶ ; »

Και μὴ ἐνθυμούμενος τὴν γαλλικὴν λέξιν ἐδείκνυε τὸ πάσχον μέρος, δεξιᾶ, ὀλίγον κατωθεν τῆς ὀσφύος.

« Ὁ ταγματάρχης πάσχει ἀπὸ ἀσθένειαν τοῦ ἥπατος » εἶπε τότε ὁ Χάνδος.

— Ναι, ναι, τοῦ ἥπατος, τοῦ λάιβερ, πῶς το λέγουν . . . ἀσθένειαν τοῦ ἥπατος, κύριε ! τὸ κλίμα, βλέπετε, οἱ κόποι . . . Ἄλλᾶ μῆπως ἐπιθυμοῦμετε νά πάρτε κανέν τωνατικόν ἢ κανέν ἀναφυκτικόν ; . . . »

« Αἰσθανομαὶ ὅτι εἶμαι ἀπογόνος τοῦ ΡΟΒΙΝΣΩΝΟΣ » (Σελ. 35)

γει εις τὸ τελευταῖον μέρος τῆς ιστορίας του — ἢ μάλλον εις τὸ τελευταῖον μέρος, τὸ ὅποσον περιήλθεν εις ἡμᾶς. Διότι δὲν σας μένει, πιστεύω, καμμία ἀμφιβολία ὅτι ἡ ιστορία αὐτὴ ἔχει καὶ συνέχειαν.

— Συνέχισαν ;

— Φῶς φανερόν ὅτι ἔχει συνέχειαν ! Ἡ διήγησις πού ἔχομεν σταματᾷ καθὼς ξεῦρετα εὐθὺς μετὰ τὸ τέταρτον ταξείδιον τοῦ Ροβινσώωνος, ὅταν ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὴν Ὑόρκην καὶ ἔζησεν ἐκεῖ ἡσυχὰ μὲ τὰ παιδιὰ του. Καὶ τώρα, παρακολουθήσατε, σὰς παρακαλῶ τὸν συλλογισμὸν μου : Ἄν πρόκειται περὶ μυθιστορήματος, τὸ τέλος αὐτὸ εἶνε ἀπίθανον. Ἄνθρωπος μεγαλοφυΐας ὡς ὁ Φοῦ, — διότι θὰ ἐχρηιάζετο πράγματι μεγαλοφυΐα, διὰ νὰ ἐπινοήσῃ μίαν τοιαύτην ιστορίαν, — δὲν θα εἶδε λύσιν τόσον χαλαράν καὶ ἄλογον. Νὰ ἔχη τόσας περιπετείας ὁ ἦρωσ του, νὰ ἔχη τὴν μανίαν τῶν ταξείδιων, νὰ κάμῃ τόσοσ ἀθλοῦσ, καὶ νὰ τελειώσῃ ἔτσι ἀποτόμως καὶ ἀδόξως μὲ τῆς καντοῦφλέσ του εἰς τὴν Ὑόρκην ! Ἄ, πρέπει νὰ ἔχη κανεὶς ὀλιγώτερον ἀπὸ τὸν κοινὸν νοῦν, διὰ νὰ το φαντασθῇ αὐτὸ ! Ἄν ἡ διήγησις αὐτὴ ἦτο φανταστική, ὁ συγγραφεὺς θὰ ἐξηκολούθει κατ' ἀνάγκην τὸ ἴδιον σύστημα μέχρι τέλους. Θὰ μας ἐπαρουσίαζεν ἕνα Ροβινσῶνα ἀποθνήσκοντα θῦμα τοῦ τυχοδιωκτικοῦ του οἰστρου καὶ χάνοντα ἐπὶ τέλους τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὅποιαν τόσας φορές εἶχε βεβαίαν εἰς χεῖράσ του. Τὸ τέλος αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἀποδεικνύει ἐν ἀπὸ τὰ δύο : ἢ ὅτι δὲν ἔχομεν π λ ῆ ρ η τὴν ιστορίαν τοῦ Ροβινσώωνος καὶ ὅτι ὑπάρχει ἡ ὑπῆρξε κάπου ἐν χειρογράφῳ καὶ τὸ πέμπτον μέρος τῶν ἀπομνημονευμάτων του, εἰς τὸ ὅποσον διηγείται τὰς τελευταίας του περιπετείας, ἢ ὅτι τὸ τέλος αὐτὸ δὲν ἐγράφη ποτέ, διὰ τὸν ἀπλοῦστατον λόγον ὅτι κανεὶς ποτε δὲν ἔμαθε πῶς ἐτελειώσεν ὁ Ροβινσῶν — καὶ αὐτὸ μού φαίνεται πιθανώτερον.

— Τολμηρὰ ὀλίγον ἢ ὑπόθεσις, ἀλλὰ διόλου παράλογος ἔπεν ὁ Παῦλος γελῶν μὲ τὴν φαινομενικὴν λογικότητα τοῦ διλήμματος.

« Πολὺ καλὰ » εἶπεν ὁ Χάνδος, ἐνθαρρυνθεὶς ὑπὸ τῆς ἐπιδοκιμασίας ταύτης « ἰδέτε τώρα τὴν ἀλληλουχίαν τῶν γεγονότων. Ἄ. Δὲν ὑπάρχει παρὰ μία μόνον οἰκογένεια Ροβινσώωνος Κρούσου ἢ Κρούσου Ροβινσῶνος εἰς ἄλλην τὴν Ὑόρκην, ὁ δὲ μέγας θαλασσοπόρος κατήγστο ἀκριβῶσ ἀπὸ τὴν κομητείαν αὐτὴν. Β'. Λέγει ρητῶσ ὅτι ἐνομφεῦθη καὶ ἔκαμε τέκνα, ἣδη μεγάλα πρὸ τοῦ τελευταίου του ταξείδιου, τοῦ ὁποίου ἔχομεν τὴν διήγησιν. Γ'. Διηγείται ὅτι ἐπέστρεψεν εἰς Ὑόρκην τῷ 1705, ἐν ἡλικίᾳ 72 ἐτῶν, ἐδῶ δὲ σταματᾷ ὅ,τι ἠξέυρομεν περὶ αὐτοῦ. Δὲν ἔχομεν λοιπὸν ἀρκετὰ σπουδαίους λόγους διὰ νὰ ὑποστηρίζωμεν ἀπ' ἐνὸσ μὲν ὅτι ἡ γενεὰ του ἐσυνεχίσθη κατ' εὐθείαν γραμμὴν εἰς τὴν κομητείαν καὶ

ἀπ' ἐτέρου ὅτι τὸ τέλος του ὑπῆρξε μυστηριώδες ; Ἀλλέως πῶσ γίνεται ἕνας ἄνθρωπος τόσοσ περιήγος νάποθάνῃ καὶ μάλιστα εἰς μίαν πόλιν ἐπαρχικὴν, χωρὶς ὁ θάνατόσ του νὰ κάμῃ κάποιον θόρυβον ; Ἄν ἀπέθνησκε μὲ φυσικὸν θάνατον βεβαίως θὰ μας ἦτο γνωστόν . . .

— Σκέπτεσαι πολὺ λογικὰ » εἶπεν ὁ Παῦλος γελῶν περισσώτερον. « Ἀλλὰ μᾶς λείπει ἡ βίασις. Ἀποδείξε μου, σὲ παρακαλῶ, ὅτι ὁ ἦρωσ τοῦ Δαβὶλ de Foë ὑπῆρξε.

— Ἀποδείξετέ μου καὶ σεὶσ ὅτι ὁ ἥλιος λάμπει ἢ ὅτι δὲν ἐγίνε ποτὲ ἡ μάχη τοῦ Βατερλώ ! « Ὑπέλαβε μετὰ ζωηρότητοσ ὁ Χάνδοσ. « Ἐπειτα μὴ νομίσητε ὅτι αὐτὸ τὸ ζήτημα μὲ βασανίζει ἀπὸ χθὲσ μόνον. Ἐγὼ μὲ τὴν ἀδείαν τοῦ πατρός μου, τὸν ὅποσον διεσκέδαζε πολὺ αὐτὴ ἡ μανία μου, ἔγραφα τὸ παρελθὸν ἔτοσ πρὸσ τὸν ἀρχιεπίσκοπον τῆς Ὑόρκης καὶ τον παρεκάλεσα νὰ λάβῃ τὴν καλοσύνην νὰ μου ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰ βιβλία τῆς ἐνορίας μας τὰς ληξιαρχικὰς πράξεισ τῶν γεννήσεων καὶ τῶν θανάτων τῆς οἰκογενείας τῶν Ροβινσῶνων Κρούσων. Ἐ, λοιπὸν, ἐστάθη ἀδύνατον νὰ εἴρῃ τὴν ληξιαρχικὴν πράξιν τοῦ θανάτου τοῦ περιήγμου Ροβινσῶνοσ !

— Αὐτὸ ἀποδεικνύει ὁμῶσ ὅτι οὐδέποτε ἀπέθανεν, ἢ μάλλον ὅτι οὐδέποτε ἔζησεν.

— Ὀλωσδιόλου ! Αὐτὸ ἀποδεικνύει ἴσα-ἴσα ὅτι δὲν ἀπέθανεν εἰς τὴν Ὑόρκην.

— Καὶ ἡ ληξιαρχικὴ πράξις τῆς γεννήσεώσ του ; Ἐδῶ σὲ θέλω.

— Δὲν τὴν ἤραν ἀκόμη ! » εἶπεν ὁ Χάνδοσ περιλυτοσ « ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι ἀκόμη ὀριστικόν. Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον αἱ πράξεισ δὲν ἐκρατοῦντο μὲ πολλὴν τάξιν, καὶ ἔπειτα μία πυρκαϊὴ ἀπετέφρωσε τῷ 1680 τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Πασερᾶσ, ἡ ὅποια πιθανὸν νὰ ἦτο ἡ ἐνορία του. »

— Ὡστε λοιπὸν δὲν ἔχομεν οὔτε τὴν πράξιν τῆς γεννήσεώσ του, οὔτε τὴν πράξιν τοῦ θανάτου του. »

— Ναί, ἀλλ' εἰς ἀντίρροπον ἔχομεν ἄλλην τὴν σειρὰν τῶν Ροβινσῶνων Κρούσων, ἀπὸ τὰς ἀρχὰσ τοῦ 18 αἰῶνοσ μέχρι τοῦ πατρός μου. Ἡ γραμμὴ εἶνε εὐθεῖα καὶ ἀνευ διακοπῆσ. Εἰς ἄλλην τὴν Ἀγγλίαν δὲν ὑπάρχει ἄλλη οἰκογένεια, ἡ ὅποια νὰ φέρῃ αὐτὰ τὰ δύο ὀνόματα. Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν ἀμφιβολία ὅτι ἐάν ὑπῆρξεν ὁ μέγας Ροβινσῶν, αὐτὸσ εἶνε ὁ γενάρχησ μας.

— Ἀμήν ! εἶπεν ὁ Παῦλοσ καὶ ἡ συζήτησις ἔληξεν.

Τὸ ἑσπέρας, ἐν τῇ οἰκογενειακῇ συναθροίσει ὁ Παῦλοσ ἠθέλησε ν' ἀποτολήμῃ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου μίαν ὀλιγῶσ ἀκακὸν ἀστεϊότητα. Ἄλλ' εἶδεν εὐθὺσ ὅτι καὶ ἡ Ἄνθη συνεμερίζετο πληρέστατα τὰσ παραδόξουσ ἰδέασ τοῦ ἀδελφοῦ τῆσ καὶ δὲν ἐτόλμησεν ἐξ ἀβροφροσύνησ.

« Ἐπὶ τέλοσ » εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὡσ κατὰγώνται καὶ ἀπὸ τὸν Σεβὰχ Θαλασσινόν, ἀφοῦ τὸ θέλουσ ! Δὲν με μέλει διόλου. ! »

Ἡ μὲσ Ἄνθη ἐδέεχθη ἄλλωσ λίαν εὐμενῆσ πρὸσ τὸν ἐξαδελφόν τῆσ καὶ εὐθὺσ ἐξ ἀρχῆσ ἐνέπνευσεν εἰς αὐτὸν οἰκειότητα. Κατὰ τὴν συνῆθειαν τῆσ ἀγγλικῆσ συνδιαλέξεωσ, ἡ ὅποια ὁμοιάζει πρὸσ τακτικὴν ἀνάκρισιν, τῷ ἀπῆθύνησε μυρίασ ἐρωτήθεισ περὶ τῶν τάσεων του καὶ τῶν συνηθειῶν του :

« Σὰσ ἀρέσει νὰ παίζετε κρῆνητ ;

— Σὰσ ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἤξεύρω αὐτὸ τὸ παιγνίδι.

— Καὶ τὸ λὼν-τέννισ ;

— Οὔτε.

— Ἄ, τότε βέβαια θάγαπάτε τὸ κυνήγιον τῆσ Ἀλεπούσ !

— Ποτὲ δὲν ἔλαβα μέρος εἰς τοιαύτην ἐκδρομὴν
— Ἐλπίζω ὁμῶσ ὅτι θ' ἀγαπάτε τὴν ἵπποσίαν
— Χμ ! ἔτσι κ' ἔτσι, ἵππεύω ὀλίγον, ἀλλ' ὄχ μὲ ἀξιώσαισ, σὰσ βεβαίω.

— Τοτε θὰ εἰσθε μανιώδησ διὰ τὸν χορὸν. Ἄγαπάτε τὸ βάλσ καὶ τὴν πόλκαν ;

— Ἡ ἀλήθεια μὲ ἀναγκάζει νὰ σας ὁμολογήσω ὅτι δὲν εἶμαι διόλου δεξιὸσ χορευτήσ.

Ἡ μὲσ Ἄνθη κατελήφθη ὑπὸ βεβαίασ ἀπορίας. Πῶσ ἐγίνετο αὐτὸ ! Νέοσ ὁ ὅπολοσ δὲν ἐπαίξε κρῆνητ, δὲν ἐπαίξε λὼν-τέννισ, δὲν ἵππευε, δὲν ἔχορευε, προφανῶσ δὲν εἶχε λάβῃ καλὴν ἀνατροφὴν. Ὁ ἐξαδελφὸσ τῆσ λοιπὸν δὲν ἦτο τζέντ λμαν !

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΥΣΚΟΛΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

— Τὸ ἕνα πόσες φορές χωρεῖ εἰς τὸ τρία ;

— Ὅταν ἔχω τρία μῆλα πόσες φορές ἀπὸ ἕνα μῆλο ἔχω ;

— Ὅταν ἔχω τρία πορτοκάλια πόσες φορές ἀπὸ ἕνα πορτοκάλι ἔχω ;

Σὰσ φαίνεται δύσκολο, σὰσ αὐτὸ τὸ πρόβλημα ;

Ὅχι βέβαια.

Καὶ ὁμῶσ διατί ὁ Παντελάκησ δὲν κατορθώνει νὰ το λύσῃ ;

Διότι ὀλοένα λέγει :

— Τὸ τρία πόσες φορές χωρεῖ εἰς τὸ ἕνα ;

— Ὅταν ἔχω ἕνα μῆλο πόσες φορές τρία μῆλα ἔχω ;

— Ὅταν ἔχω μία καραμέλα πόσες φορές τρεῖσ καραμέλεσ ἔχω ;

— Ὅταν ἔχω ἕνα πορτοκάλι πόσες φορές τρία πορτοκάλια ἔχω ;

Τί λέτε ; ἐγὼ θαρρῶ πῶσ ὁ Παντελάκησ δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ λύσῃ τὸ πρόβλημά του.

Ἄν εἰσθε σεὶσ ὁμῶσ εἰς τὴν θέσιν του θὰ το εἶχατε λύσῃ κ' ὄλα, αἰ ;

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

[Προαθθέντος ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Ἰουνίου 1892 πρὸς σύνθεσιν διηγήματος]

Ἐκ τῶν λαβόντων μέρος εἰς τὸν 34^{ον} διαγωνισμόν πρὸς σύνθεσιν διηγήματος ἐκρίθησαν ἄξιοι :

Τοῦ πρώτου βραβείου : Ἀμφιλύκη.

Τοῦ δευτέρου βραβείου : Κασσιόκκι τῆς Μάρης.

Τοῦ τρίτου βραβείου : Ι. Θ. Δημητρόπουλος. — Ἀτρόμητος Ἀχιλλεύς.

Ἐπαίνου : Δούλη Ἑλλάς. — Ὀρεινή Ἀφρικανίς. — Προμηθεὺς Δεσμώτης. — Χρυσὴ Γ. Ἀθανασιάδου. — Βασίλειος Κ. Στεφανίδης. — Τσάτσα Γελαστή. — Ἀπαλὸν Κῦμα. — Κατεργαράκος. — Ἐωθινὸς Ἀστὴρ. — Νικόλαος Π. Μαρσέλλος. — Προμηθεὺς Πυρφόρος. — Αἰσχύλος ὁ Τραγωδός. — Β. Γ. Σαράντης. — Πράσινος Ἄσφος. — Πράσινος Ἰχθύς.

Εὐφύμου μναίας : Μικρὰ Περιστερά. — Χρήστος Μπαχώμης. — Μικρὸς Γουδολιέρος. — Δουρκελιετὸς Ἰδομενεὺς. — Ἀτρόμητος Εὐζωνός. — Κάλχας. — Ἀσταράθ. — Μαγευμένη Ἀκρογιαλιά. — Παπουλάκης. — Λέων τῆς Ἀφρικῆς. — Ἀκανθούλις. — Παναγιώτης Καραβίας.

Ὡ σεις, οἵτινες ἐλάβετε μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν, μὲ ποίαν ἀνυπομονησίαν περιμένετε τὸ φυλλάδιον τοῦτο, μὲ ποίαν συγκίνησιν θὰ κόψῃ ἡ χεὶρ σας τὰς σελίδας του διὰ νὰ ἰδῆτε τὴν τύχην τοῦ διηγήματός σας τὸ ὅποιον ἐπέμφατε μὲ τὸ ἴδιο καρδιοκτύπι μὲ τὸ ὅποιον προπέμπει ἡ μητέρα τὸ παιδί της ὅταν ἀναχωρῇ εἰς τὰ ξένα διὰ νὰ εὕρῃ ἀποκατάστασιν, τύχην . . .

Πῶς ἤθελα νὰ ἔβλεπα τὴν χαρὰν ἀκτινοβολοῦσαν εἰς ὄλων τὰ πρόσωπα ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς κρίσεως ταύτης! . . . Ἀλλὰ, δυστυχῶς, δὲν εἶνε δυνατὸν. Τίς οἶδε πόσων θὰ καταπέσῃ τὸ γλυκὺ ὄνειρον ὅπως τὸ ἐκ χαρτίων ἐκείνο οἰκοδόμημα, τὸ μετὰ τόσου κόπου ἀνεγειρόμενον, τὸ ὅποιον μία πνοὴ ἀρκεῖ νὰ κρημνίσῃ.

Κάποιοι θὰ δυσαρεστηθοῦν θεωπεύοντες ἑαυτοὺς μὴνας ὀλοκλήρους μὲ τὴν ιδέαν ὅτι θὰ πάρουν τὸ βραβεῖον θὰ νομίσουν ὅτι ἡ χεὶρ τῆς Διαπλάσεως ἐχώθη ἔξωθεν εἰς τὸ θυλάκιόν των καὶ το ἀφῆρεσεν.

Ἄλλοι εἰλικρινέστεροι πρὸς ἑαυτοὺς ἐν ᾧ θὰ περιμένουν ἀνυπομόνως τ' ἀποτελέσματά τοῦ Διαγωνισμοῦ θὰ σκέπτωνται :

— Δὲν πιστεύω νὰ ἐβραβεύθῃ νὰ σου πῶ καὶ δὲν τὰξίζω ἀκόμη ἄς ἰδοῦμεν τί μου λέγει διὰ τὸ ὕφος μου ἂν ἔχω κανὲν προτέρημα νὰ το καλλιερῆσω ἂν ἔχω κανὲν ἐλάττωμα νὰ το διορθώσω.

Ἄλλοι ἀντὶ τ' ἀποθαρρυνθοῦν διότι δὲν κατέκτησαν τὸ βραβεῖον, γνωρίζοντες ὅτι μόνον οἱ μικρόψυχοι καταβάλλονται ἀπὸ τὴν ἀποτυχίαν. θὰ λάβουν τὸναντίον θάρρος πρὸς περαιτέρω ἐργασίαν, θὰ γεννηθῇ εἰς αὐτοὺς ἡ ἀμίλλα νὰ γράψουν καλλίτερα ἢ ἀποτυχία δὲν θὰ τοὺς μουδιάσῃ, ἀλλὰ θὰ τοὺς κεντήσῃ ὅπως ὁ πτεριστὴρ ὅστις κεντᾷ τὸν ἵππον καὶ τὸν παροτρύνει νὰ τρέξῃ ταχύτερον, ἀκόμη ταχύτερον, ὅλον ἐν ταχύτερον.

Ἡ ἐκ τοῦ Διαγωνισμοῦ τούτου ἐντύπωσίς μου εἶνε εὐάρεστος παρετήρησα μ' εὐχαριστήσιν μου ὅτι ἀρκετοὶ ἐκ τῶν φίλων τῆς Διαπλάσεως ἤρχισαν νὰ μορφώνουν ὕφος, νὰ ἐκφράζον δηλ. ὅτι ἔχουν μέσα εἰς τὸν νοῦν των ὅχι ὅπως τύχη, ἀλλὰ μὲ κάποιον χάριν, μὲ κάποιαν τέχνην μία ιδέα εἶνε δυνατὸν νὰ ἐκφρασθῇ κατὰ πολλοὺς τρόπους, ὅπως ἐν κτίριον εἶνε δυνατὸν νὰ φωτογραφηθῇ ἀπὸ διαφόρους ἀποψεις ἀλλ' ὑπάρχει ἐκφρασίς τις, ὅπως ὑπάρχει ἀποψὶς τις ἢ ὅποια προξενεῖ μεγαλειτέραν ἐντύπωσιν. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἀπόκτησις τοιοῦτου ὕφους εἶνε δύσκολον πρᾶγμα εἰς σὰς ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀρκεῖ ν' ἀναπτύξετε τὴν καλαισθησίαν σας περὶ τὸ ἐκφράζειν τὰς ιδέας σας, νὰ ἐνδύετε αὐτάς ὅσον τὸ δυνατόν κομψότερα.

Ἐκ τῶν ἐνενήκοντα τριῶν διαγωνισθέντων ὑπὲρ τοὺς εἴκοσι ἀπορρίπτονται διὰ τὴν κακογραφίαν των. Ἄν ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶχε τόσα σημεῖα ὅσα ἡ κινεζικὴ θὰ ἔλεγα:— Αἶ, τί νὰ γίνῃ! δὲν ἐπρόφθασαν τὰ καίμενα τὰ παιδιὰ νὰ τα μάθουν ἀλλὰ τὰ γράμματα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου εἶνε μόνον εἰκοσιτέσσαρα, κύριοι, καὶ ἤμπαρούσατε νὰ τα γράφετε ἀνθρωπινὰ, καὶ ὅχι νὰ στέλλετε ἀπὸ τόσα μίλλια μακρὰν διὰ μέσου θαλασσῶν καὶ πεδιάδων, δι' ἀτμοπλοίων καὶ σιδηροδρόμων, καὶ σουβλερά, τερατόμορφα σημεῖα, ἐδῶ μὲν ὀρθούμενα ὡς καρφία, ἐκεῖ καμ-

πτόμενα ὡς ἀγκύλαι, παρέκει συστρεφόμενα ὡς σχοινία, ἐν γένει δὲ ὁμοιάζοντα μὲ φαντασιώδη σύνεργα σωρευθέντα πρὸς ἐκτέλεσιν βικσανιστηρίων . . . εἰς τοὺς ἀτυχεῖς ὀφθαλμοὺς μου.

Μία δωδεκάς διηγημάτων δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν, διότι οἱ συγγραφεῖς τῶν τὰ ἐπαφορτώσαν μερικοὶ ἐξ αὐτῶν ἐφθασαν εἰς τὰς χιλιάς λέξεις, ἄλλοι ἐπροχώρησαν μέχρι τῶν χιλίων διακοσίων, δύο τρεῖς μάλιστα εἶχον τὴν γενναιότητα νὰ τραβῆζον καὶ πέρα πέρα ἀλλὰ τὸ διηγηματὶν ἔλαβε τὴν τύχην τῶν παραφορτωμένων πλοίων : κατεποντίσθη μὲ ὄλον τὸ φορτίον.

Περὶ εἰκοσιπέντε ἀκόμη θὰ γίνῃ ἐν συνόλῳ λόγος, διότι ὁμοιάζουν τοὺς ἐν πολέμῳ φονεμένους, οἵτινες θάπτονται ἑαυτοὺς εἰς ἓνα κοινὸν τάφον ὡς ἐπιτάφιός των ἄς λεχθῇ ὅτι τὸ παιδικὸν διαφέρει ἀπὸ τὸ παιδαριώδες· παιδικὸν εἶνε ὅτι ἀρμόζει εἰς τὸ παιδί, ὅτι παῖδι μόνον δύναται νὰ σκεφθῇ ἢ νὰ πράξῃ· παιδαριώδες εἶνε τὸ μωρὸν, τὸ ἀνόητον, τὸ γελοῖον τὸ παιδικὸν εἶνε ἀφελές, τὸ παιδαριώδες εἶνε σαχλόν τὸ παιδικὸν δύναται νὰ εἶνε καὶ χαριτωμένον καὶ εὐφύες, τὸ παιδαριώδες εἶνε ἀνεξαιρέτως ἀνούσιον ὡς λαπαῖς ἀλλοίμονον εἰς ὅσους δὲν γνωρίζουν ποῦ σταματᾷ τὸ ἐν καὶ ποῦ ἀρχίζει τὸ ἄλλο!

Ἐκ τῶν ληφθέντων ὑπ' ὄψιν :

Τοῦ Παναγιώτου Καραβία τὸ διήγημα φαίνεται ὅτι ἐγράφη πολὺ βιαστικῶς δὲν ἤξευρε κανεὶς ποῖον εἶνε τὸ κύριον πρόσωπον : ἡ μητέρα, ἡ ὅποια εὕρισκετο εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ἡ ἡ κόρη, ἡ ὅποια ἡμέρα τῆς ἡμέρας ἐτήκετο ἀπὸ τὴν λύπην της διὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς μητρὸς της. Ἀλλὰ μὴ λησμονεῖτε ὅτι ἀπὸ τὸ χεῖρ ἐπταετοῦς παιδίου δὲν ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ περιμένῃ ἄα μίαν λαμπρὰ πρᾶγματα. Σιγὰ, σιγὰ μὲ τὸν καιρὸν θὰ γίνῃ καὶ αὐτὸ ἄς ἐλπίζωμεν.

Εἰς τὴν Ἀκανθούλιδα, ἡ ὅποια δεικνύει ἀρκετὴν ἐξάσκησιν εἰς τὸ γράφειν, θὰ φανῶμεν αὐστηρότεροι ἀπ' αὐτὴν ἐπεριμέναμεν κατὶ καλλίτερον, καὶ βεβαίως ἠδύνατο νὰ γράψῃ πολὺ καλλίτερα ἂν δὲν ἔπερνε τὸ πρᾶγμα τόσον ἐλαφρὰ καὶ ἔπειτα διατὶ ἔθεσε τὴν σκηνὴν τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ Λονδίνον καὶ ὄχι εἰς τὴν Ἑλλάδα ; περὶ δὲ τῶν Παρισίων — διότι ὁ ἦρωσ της πηγαίνει καὶ εἰς τὸ Παρίσι — λέγει ὅτι εἶνε «μακρὰν, πολὺ μακρὰν» ἀπὸ τὸ Λονδίνον Πῶς καὶ μὲ τὰ σημερινὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας ; καὶ μὲ τὰς δίκην ἀστραπῆς τρεχοῦσας ἀμαξοστοιχίας ;

Ἄλλ' ὁ Λέων τῆς Ἀφρικῆς ; ὦ ! αὐτὸς βιάζεται, αὐτὸς τρέχει, αὐτοῦ τὸ ὕφος εἶνε λαχνασιασμένον νομίζεις ὅτι θέλει μὲ μίαν ἀναπνοὴν νὰ ἐκστομίσῃ ὅλας τὰς λέξεις τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ νὰ ἠσυχάσῃ ὁ ἄνθρωπος ὄλην τὴν ὑπόθεσιν τὴν ἐκθέτει εἰς εἴκοσι δύο γραμμάς καὶ διὰ μίαν, ἀπροσδοκῆτως, στοπὶ σταματᾷ καὶ δὲν πιστεύετε τὰ μάτια σας ὅτι ἐτέλειωσε τὸ διήγημα. Τὸ αὐτὸ λέγομεν καὶ διὰ τὸν Παπουλάκη, τὴν Μαγευμένη Ἀκρογιαλιά, τὸν Ἀσταράθ.

Ὁ Κάλχας δὲν στερεῖται φαντασίας, ἀλλ' ἡ διήγησις του εἶνε ἄχρους· ἔπειτα δὲ ἐχάθη μία ἑλληνικὴ ὑπόθεσις καὶ ἐξέλεξεν ἐν ἐπεισόδιον τοῦ γαλλογερμανικοῦ πολέμου ; ἂν τον ἐκρινέ τις ἐκ τοῦ διηγήματός του θὰ ἔλεγε ὅτι εἶνε Γερμανόπαις μετημαρτυμένος εἰς Ἑλληνόπαιδα. Ὅχι, τοιαῦτα διηγήματα, ἀπηχῆσις ἀναγνώσεων δὲν θέλομεν. Σκοπὸς τοῦ διαγωνισμοῦ εἶνε ν' ἀναπτυχθῇ ἡ αὐτενέργεια τοῦ σκέπτεσθαι, ἡ παρατηρητικότης, ἡ δεξιότης περὶ τὴν ἀντίληψιν καὶ περιγραφὴν τῆς πραγματικότητος, αὐτὰ δὲ δὲν εἶνε δυνατὰ ὅταν τις ὁμιλῇ περὶ ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους δὲν γνωρίζει, περὶ τόπων, τοὺς ὁποίους δὲν εἶδε καὶ ἐπὶ τέλους οἱ Γερμανοὶ, καὶ οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Ἄγγλοι ἔχουν τὴν φιλολογίαν των, φροντίζουσι ἄλλοι δι' αὐτὴν ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες ἔχομεν καθήκον νὰ μορφώσωμεν ἑλληνικὴν φιλολογίαν, ἀντανακλώσαν τὴν φύσιν τῆς πατρίδος μας, τῆς ὡραίας Ἑλλάδος μας, ἀπαικονίζουσαν ἑλληνικοὺς χαρακτήρας καὶ ὅχι μυρίζουσαν μίμησιν ἀπὸ ἐν μίλλιον. Ἐλπίζω ὅτι εἰς τὸν προσεχῆ διαγωνισμόν ὁ Κάλχας θ' ἀποδείξῃ ὅτι ὅταν μίαν φοράν ἔμβῃ εἰς τὸν ἴσιον δρόμον τραβᾷ ἴσια ἐμπρός . . . πρὸς τὸ βραβεῖον.

Ὁ Ἀτρόμητος Εὐζωνός, ὁ Δουρκελιετὸς Ἰδομενεὺς καὶ ὁ Μικρὸς Γουδολιέρος πάσχουν καὶ οἱ τρεῖς ἀπὸ τὴν ἰδίαν ἀσθένειαν . . . τῆς συντομίας· ἀλλ' εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ παρατήρησις μου θὰ τοὺς ἰατρῆσῃ· ἂν τὸ πολὺ πολὺ, καλοὶ μου φίλοι, εἶνε ἐλάττωμα, καὶ τὸ πολὺ ὀλίγον εἶνε ἐπίσης· ἡ διήγησις σας εἶνε φυσικὴ, ἀβιαστος· ἀλλ' ἔχει τι τὸ ξηρὸν. Τὰ αὐτὰ περιπέτου λέγομεν καὶ εἰς τὸν Χρήστον Μπαχώμην τοῦ ὁποίου τὸ ἔργον, ἂν καὶ ὄχι τόσον σύντομον, ὑπὸ ἐποψίν γλώσσης ὅμως εἶνε κατώτερον καὶ τῶν τριῶν ἢ δὲ σύνθεσις τῆς ὑποθέσεως μὲ τὴν

εικόνα πολύ χαλαρά· τούτο δὲ φαίνεται ὅτι ὑποπτεύει καὶ ὁ ἴδιος διότι κατόπιν τῆς φράσεως ὑποδεικνύει τὴν ἐφημερίδα προσθέτει ἐν ὑποσημειώσει: ὑποδεικνύει τὴν ἐφημερίδα, κατ'ἀλλη-
λος διὰ τὴν σημασίαν τῆς εἰκόνας».

Ἡ *Μικρὰ Περιστερὰ* ἔχει ἁμαλὸν ὄφρος, γλῶσσαν καλὴν, τάξιν εἰς τὰς ἰδέας τῆς εἰνε νοι-
κοκυρούλα καὶ μέσα εἰς τὸ κεφάλι τῆς· τούτο δὲ εἶνε ὄχι μικρὸς ἔπαινος· διότι πολλοὶ καὶ
πολλοὶ ἔχουν μεγάλην ἀταξίαν εἰς τὸν ἐγκέφαλόν των· ἀλλ' ἔχει καὶ μερικὰς ἐλλείψεις, τὰς
ὁποίας βεβαίως θὰ διορθώσῃ ἀφοῦ εἶνε μικρὰ ἀκόμη, καὶ ἔχει θέλησιν, ὡς ἐλπίζω· τὸ διηγη-
ματάκι τῆς εἶνε ἀνευ ἐνδιαφέροντος· εἶνε μία ξηρὰ βιογραφία ἐνὸς νέου ἀνομαζομένου Ἰωάννου.
Τὸ αὐτὸ (ὡς πρὸς τὴν ξηρότητα) λέγομεν καὶ διὰ τὸν *Πρόσιον Λόφον* καὶ τὸν *Φλύαρον Ἰχθῦν*.

Ὁ *Ἀνδοστεφὴς Μάιος* ἔχει ζωηρὰν φαντασίαν, ἀρέσκειται δὲ εἰς τὴν περιγραφὴν σφοδρῶν
περιπετειῶν, δραματικῶν σκηνῶν, διὰ τὰς ὁποίας ὁμως δὲν ἔχει ἀρκούσαν ἀσκήσιν ἀκόμη ἀργό-
τερα δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ εὐδοκίμησῃ εἰς τὸ εἶδος τούτο· ἀλλ' εἰς τὸ διηγημά του παρεσύρθη ἀπὸ
τὴν ὑπόθεσιν· ἡ ὑπόθεσις ἦτο ἀνωτέρα τῶν δυνάμεων του καὶ ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰς χεῖρας του.

Καὶ ὁ *Β.Γ. Σαράντης* ἐπέτυχεν εἰς τὴν ὑπόθεσιν, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρσεν νὰ τὴν χρησιμοποιήσῃ
ὅπως πρέπει· μοιάζει μὲ ἄνθρωπον ὅστις εὗρηκε φλίθα πλουσίου μεταλλείου ἀλλὰ δὲν ἤξεύρει
νὰ τὴν ἐκμεταλλεύσῃ. Μέγα ἐλάττωμα αὐτοῦ εἶνε ἡ ἀσυναρτησία· ἐπειδὴ δὲ τὸ ἐλάττωμα
τούτο εἶνε κοινὸν εἰς τοὺς περισσοτέρους τῶν διαγωνισθέντων ἢ ἐξῆς παρατήρησις δὲν θὰ εἶνε
ἀνωφελής. Τὸ διηγημα ὅπως ἕκαστον εἶδος ἐντέχνου ποιήματος ἢ πεζογραφήματος πρέπει νὰ
ἔχῃ ἐνότητα, ἢ δ' ἐνότης αὐτὴ νὰ εἶνε τελεία, δηλαδή νὰ ἔχῃ ἀρχὴν, μέσον καὶ τέλος, ὥστε
ν' ἀποτελῆται κἀτι τι πλήρες. Αὐτὸ τὸ εἶπεν ὁ μέγας φιλόσοφος Ἀριστοτέλης εἰς τὴν *Ποιη-
τικὴν* του πρὸ 2,250 ἐτῶν ἤδη, ὥστε ὡς βλέπετε εἶνε πολὺ παλαιὰ ἀλήθεια. Ἀλλὰ πολλοὶ τὴν
ἀγνοοῦν αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν· Ἀρχίζουν ἀπὸ κἀπου. Λέγει:— Αἶ, κἀτι καλὸν θὰ βγῆ ἀπ' ἐδῶ·
ἐπαιτα, διὰ μίαν, χωρὶς νὰ ἐνοήσῃς πῶς, χάνουν τὸν ἴσιον δρόμον, ἀποπλανῶνται εἰς κἀτι κα-
τσάβραχα, ἀπὸ τὰ ὁποία δὲν ἤξεύρουσαν πῶς νὰ ἐλευθερωθῶν.

Ὁ *Δίσχυλος ὁ Τραγωδὸς* ἔχει ἐν σπουδαίον προσόν· φυσικόν, γοργόν διάλογον· τὸ προσόν
τούτο ἔχουν πολὺ ὀλίγοι ἀπὸ τοὺς διαγωνισθέντας· ὁ διάλογος ὅταν παρεντίθεται δεόντως δίδει
ζωὴν εἰς τὴν διήγησιν· φυσικὸς δὲ διάλογος θεωρεῖται μέγιστον προσόν ἐπιτυχίας εἰς τοὺς δια-
γωνισμοὺς τῆς «*Διαπλάσεως*» ἐν τούτοις τὸ διηγημα *Δίσχυλου* τοῦ *Τραγωδοῦ* δὲν εἶνε ἀπὸ
τὰ καλλίτερα ἐκ τῶν σταλέντων, ὦ, κἀθε ἄλλο! τὸ ὄφρος του ἔχει ἀρκετὴν δύναμιν ἀλλ' ὁ
μῦθος (οὕτω ὀνομάζει ὁ Ἀριστοτέλης τὴν ὑπόθεσιν) δὲν ἔχει τὸ ἐλάχιστον ἐνδιαφέρον· εἶτι δὲ
χειρότερον, ἡ βῆσις τοῦ διηγηματός του εἶνε παιδαγωγικῶς ἐσφαλμένη. Μήπως νομίζει ὁ *Δί-
σχυλος ὁ Τραγωδὸς* ὅτι ἡ θεραπεία τῶν ἐλαττωμάτων εἶνε πρᾶγμα τὸ ὁποῖον γίνεται ὅπως,
ὅπως, ἀνευ συστήματος, χωρὶς ἀναλογίαν μεταξὺ σφάλματος ἀφ' ἐνός καὶ ἐπιπληξέως ἢ τιμω-
ρίας ἀφ' ἑτέρου; Ἐκ τοῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον ἀφήρσεν κρυφίως δύο σῦκα, καὶ τοῦ πατρός, ὅστις
μετὰ τραχύτητος καὶ βαρβαρότητος ἀπὸ τὴν ἀρχὴν μέχρι τέλους τοῦ διηγηματος ὑβρίζει τὸν
υἱὸν του κλέπτην, μεγαλειτέρας τιμωρίας ἀξίος εἶνε ὁ πατήρ· ἡ ἐπινομία κλέπτης εἶνε τὸσον
φοβερά, ὥστε εὐκόλα εὐκόλα δὲν πρέπει ν' ἀποτυποῦται ὡς ἀτιμωτικὴ σφραγὶς ἐπὶ οἰουδήποτε
πταιστοῦ· ὑπάρχουν πολὺ γλυκύτεροι, πραότεροι τρόποι θεραπείας σφάλματος ὁποῖον ἢ ἀφαι-
ρεσις δύο σῦκων τὰ ἠρωϊκὰ φάρμακα μόνον εἰς ἐκτάκτους, εἰς κρίσιμους περιστάσεις ἐπιτρέπον-
ται· τὸ διηγημα λοιπὸν τούτο ἔχει βῆσιν καὶ παιδαγωγικῶς καὶ ψυχολογικῶς ἐσφαλμένην.

Ὁ *Προμηθεὺς Πυροφόρος*, ἔχει ἀρκετὰ προσόντα· ἡ διήγησις εἶνε βέβουσα καὶ ἀβίαστος, ἀλλὰ
καὶ χαλαρά· ἡ περιγραφή τῆς τρικυμίας εἶνε ἀτεχνος καὶ ψυχρά· ἐν ᾧ δὲ σκοπὸς τοῦ γράψαντος
τὸ διηγημα ἦτο νὰ μας συγκινήσῃ, ἡ καρδία μας δὲν αἰσθάνεται τίποτε. Ἐν τούτοις ἂν καταβάλλῃ
περισσοτέραν προσοχὴν, δὲν εἶνε ἀπίθανον εἰς ἄλλον διαγωνισμόν νὰ λάβῃ ἐντιμότεραν θέσιν.

Ὁ *Νικ. Π. Μαρσέλος* ἔχει θερμότερον ὄφρος, ἂν δὲ καὶ αὐτὸς δὲν κατορθῶν νὰ φθάσῃ μέχρι
τῆς καρδίας μας φθάνει τοῦλάχιστον μέχρι τῶν προθύρων τῆς· ἀλλὰ λείπει ἡ ἐπίνοια· ὁ μῦθος
εἶνε κοινότατος, ἔνευ τίνος πρωτοτυπίας· ἂν ἄλλων ἢ ὑπόθεσις εἶνε ἀνωτέρα ἀπὸ τὸ ὄφρος των, τὸ
ὄφρος τοῦ *Μαρσέλου* εἶνε πολὺ ἀνώτερον τῆς ὑπόθεσεώς του. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τὸν *Ἐω-*

θινὸν Ἀστέρη, τὸν *Κατσογραφάκου*, τὸ *Ἀπαλὸν Κύμα*, τὴν *Γλωσσὸν* καὶ τὴν *Τσάτσαν Γελαστήν*.

Τὸ διηγημα τοῦ *Πανδαμάτορος* ἔχει ἁμαλὴν πλοκὴν ἀλλὰ δὲν ἔχει τὸσον πραγματικὴν τὴν
ἐμπνευσιν· ὁ ἦρωὺς του διαχέει ὡς διὰ κοσκίνου τὴν ἐλεημοσύνην· ἡ δὲ εὐεργετηθεῖσα πτωχὴ μὲ
ὄλον τὸ ἑκατόφραγκον ποῦ ἔλαβε ἐπιστρέφει μετ' ὀλίγον καὶ ζητεῖ καὶ ἄλλα. Ὅταν γράφετε
διηγημα (ὡς λάβου ὑπ' ὄψιν τὴν παρατήρησιν αὐτὴν ὄλοι ἀνεξαιρέτως) πρέπει νὰ προσέχετε
πολὺ εἰς τὴν φυσικότητα καὶ τῶν προσώπων καὶ τῶν περιστάσεων, ὥστε νὰ μὴ φαίνονται εἰς
τὸν ἀναγνώστην ἀπίθανα τὰ λεγόμενα, καὶ νὰ μὴ ὑψῶν μετὰ δυσπιστίας τοὺς ἄμους ψυθυρίζων·

— Ἄ! μπᾶ! αὐτὰ τὰ πράγματα
δὲν γίνονται εἰς τὴν πραγματικότητα!

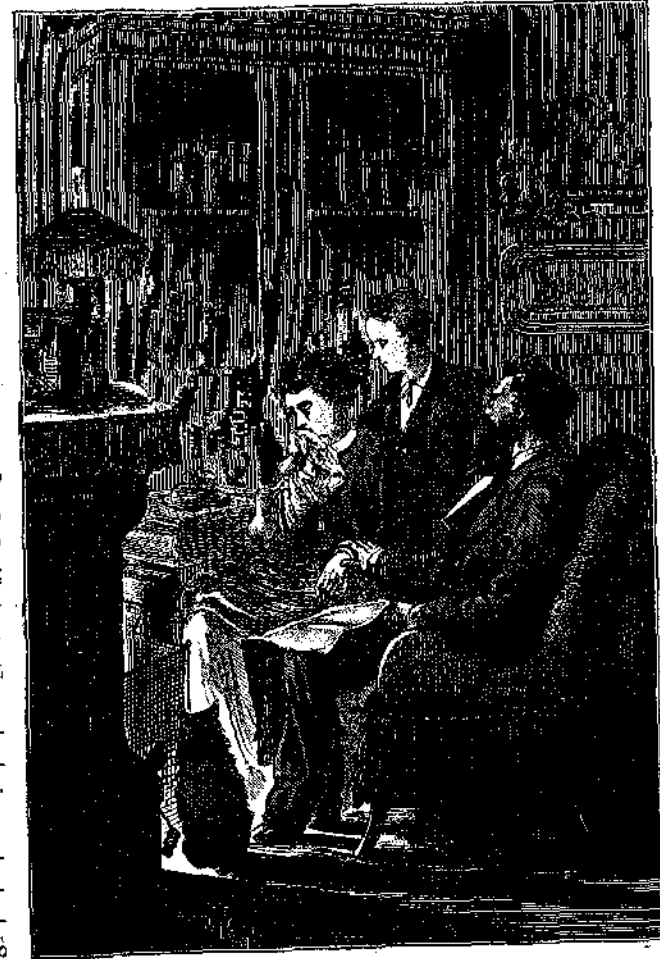
Τὰ διηγήματα τοῦ *Βασιλείου Κ.*

Στεφανίδου καὶ τῆς *Χρυσῆς Γ. Ἀ-*
θανασιάδου ἴστανται εἰς τὴν αὐτὴν
βαθμίδα· ἔχουν τὰ αὐτὰ προσόντα
καὶ τὰ αὐτὰ, ὄχι ἐλαττώματα, διότι
ἡ λέξις εἶνε κάπως βαρεία, ἀλλὰ τὰ
αὐτὰ μειονεκτήματα. Καὶ ὁ μὲν καὶ
ἡ δὲ ἔχουν φυσικότητα· ἀμφότεροι ἔ-
χουν τὸ αἰσθημα τῆς φύσεως, τὸ ὁ-
ποῖον δυστυχῶς λείπει ἀπὸ τοὺς πε-
ρισσοτέρους· εἶνε πολὺ λυπηρὰ αὐτὴ
ἡ ἐλλείψις τῶν περισσοτέρων ἑλληνο-
παίδων περὶ τὴν ἀντίληψιν τῆς φύ-
σεως κρίνων ἐκ τοῦ τρόπου μὲ τὸν
ὁποῖον περιγράφουν τὴν θάλασσαν,
τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, τοὺς ἀγρούς, τὴν
κίνησιν ἐνός δρόμου κτλ. ἠδύνατό τις
νὰ νομίσῃ ὅτι περιπατοῦν μὲ ὀφθαλ-
μοὺς κλειστοῦς. Ἡ *Χρυσὴ Ἀθανα-*
σιάδου ἔχει καὶ τρυφερότητα τινα, ἢ
ὁποία μᾶς ἤρσεν πολὺ.

Τὸ διηγημα τοῦ *Προμηθεὺς Δε-*
σμῶτον εἶνε περίληψις ναυτικοῦ μυ-
θιστορήματος μᾶλλον ἢ διηγημα·
ναυάγιον, διάσωσις, τίποτε δὲν λεί-
πει ἂν ἦτο εἰς τὰ καθέκαστα περισ-
σότερον ἐπεξεργασμένον θὰ κατε-
τάσσετο πολὺ ἀνώτερον· ἀλλ' ἡ σχέ-
σις αὐτοῦ πρὸς τὸ διηγημα, ὁποῖον τὸ
θέλομεν ἡμεῖς, εἶνε ὅπως ἀπλὴ ἰχνο-
γραφία ἐν τῇ ὁποίᾳ μόλις σχεδιά-
ζονται τὰ πρόσωπα ἢ τὸ τοπίον πρὸς
ἀληθῆ εἰκόνα ἐξωγραφημένην κατὰ τοὺς κανόνας τῆς προοπτικῆς καὶ τῆς ἀρμονίας τῶν χρω-
μάτων. Τὰ αὐτὰ δύνανται νὰ λεχθῶσι καὶ διὰ τὸ *Ἀρμόνιον* καὶ τὸν *Μικρὸν Ἀεμβούχον*.

Ἡ *Ὅρεινὴ Ἀφρικανὶς* ἔχει ἔξαρσιν, ἔχει γοργότητα, κάπου κάπου λυρισμόν· ἀλλὰ λείπει
ἡ δράσις, λείπει ἡ πλοκὴ· τὸ διηγημά τῆς εἶνε ἐν εἶδος ἐπιτυχημένου μονολόγου· ἀλλ' ἔχει καὶ
κἀτι ἀκόμη· περιπάθειαν· θάρρος, ὄρεινὴ *Ἀφρικανὶς*!

Τὸ διηγημα τῆς *Σουλῆς Ἑλλάδος* ἔχει πολλήν, πολλήν χάριν καὶ εὐθυμον ζωηρότητα καὶ
φυσικὴν γοργότητα καὶ σπινθηρισμοὺς εὐφύας. Τί κρίμα ὁμως ἄλα τὰ χαρίσματα τοῦ πνεύ-

«ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΣΥΜΠΛΕΓΜΑ ΔΕΝ ΕΙΜΠΟΡΕΙ
ΝΑ ΥΠΑΡΗΗ» (Σελ. 43)

ματός της—και έχει πολλά η Δούλη Ελλάς—να τ' αφιερώση εις υπόθεσιν άνευ ενδιαφέροντος, υπόθεσιν ήτις με όλας τας προσπάθειάς της γραφούσης μας άφινει άδιαφόρους, ώ τί κρίμα!

Τά επόμενα τέσσαρα διηγήματα είναι τα καλλίτερα εκ των σταλέντων.

Τό του Ατρωμήτου Αχιλλέως, όστις έστειλε μετά του έργου του και κομψήν αντίγραφην της εικόνας του Διαγωνισμού, είναι άρτιον διηγηματάκι, ή πλοκή του είναι άθιαστος και γοργή άν ή δωδεκαετής συγγραφέυς του διεσκεύαζεν αυτό εις τας λεπτομερείας κάπως καλλίτερα θα έκέρδιζε πολύ, παραπολύ. Αλλά όταν τις ονομάζεται «Ατρώμητος Αχιλλέως» δέν άποδεικνύει τόσον εύκόλως. Θάρρος λοιπόν, Ατρώμητε Αχιλλέυ!

Ο Ιωάννης Θ. Δημητρόπουλος άφήσας τολμηράς πητήσεις της φαντασίας και περιπετειάς νουτικής, όπου οι ήρωες παλαιότες με τά κύματα σώζονται ή σώζουσιν άλλους, έπροτίμησεν υπόθεσιν ειλημμένην εκ του μαθητικού βίου, εκ του πραγματικού. Τούτο είναι σπουδαίον προσόν, όχι διότι αί περιγραφαι τρικυμιών και κιβώτων δέν είναι άντικείμενα διηγήματος, αλλά διότι όπως γράφονται συνήθως δέν έχουν καμμίαν αξίαν ή περιγραφή μεγάλου φαινομένου της φύσεως θα είναι (ώς πάσα περιγραφή) ή άντικειμενική ή υποκειμενική, τουτέστι θα είναι ή άκριβής, πιστή άπεικονίσις του φαινομένου τούτου, κατά την ανέλιξιν αυτού, κατά τά στάδια και τας φάσεις του, ή άκριβής και πιστή έκφρασις τών ψυχικών συναισθημάτων, τά όποια έγέννησεν εν ήμιν ή θέα του άλλ' οι μικροί μας φίλοι περιγράφουν καταγιγίδας και άστραποβροντάς μόνον με την φαντασίαν των, με κλειστά μάτια ούτως είπειν. Διά τούτο συνιστώμεν θερμώς εις αυτούς να μάθουν να παρατηρούν (διότι άν τή βλέπειν είναι έμφυτον τό παρατηρείν άπαιτεί πολλήν, πολλήν άσκησιν) κρίνομεν δε έπαίνου άξιους εκείνους, οτινες ως ο Ι. Θ. Δημητρόπουλος, άντικείμενον διηγήματος λαμβάνουν θέμα τό όποιον γνωρίζουν καλώς, όποιον είναι ο σχολικός βίος. Άλλο προτέρημα αυτού είναι ή ψυχολογική άκολουθία τών χαρακτήρων, με άλλους λόγους οι ήρωές του από την άρχην έως εις τό τέλος διατηρούν τόν χαρακτήρα των, δέν σκέπτονται ή δέν λέγουν τίποτε τό όποιον να μας κάμη να διαμαρτυρηθώμεν και να είπωμεν: — «Ω, όχι εδώ τά χάλασε!» Τούτο είναι πολύ σπουδαίον εν γένει δε όλοι πρέπει να προσέχετε πολύ εις τόν χαρακτήρα τών προσώπων άν οι ήρωές σας είναι παιδία πρέπει να έχουν τας ιδέας, τας κλίσεις, τας επιθυμίας άληθινών παιδιών, άνυλόγως της ηλικίας, της κοινωνικής άτμοσφαιρας εις την όποιαν ζούν και τόσον άλλων διότι άλλως σκέπτεται και ενεργεί παιδίον άνατραφέν εις τους δρόμους, και άλλως παιδίον άνατραφέν εν τή γλυκεία θαλωρή της οικογενείας, αισθανθέν εις τά χείλη του την γλυκυτάτην πίστιν τών μητρικών χειλέων, έχον πρό όφθαλμών του παραδείγματα άρετής και σεμνοπρεπειάς; ο όρεινός παίς είναι τρυχύτερος, τολμηρότερος του παιδός της πεδιάδος, ο δε νκυτόπαις, ο συνήθιστος από ηλικίαν δέκα έτών να τρώγη θαλασσοβρεγμένον τό ψωμί του και να παλαίη καθεκάστην προς τά κύματα, έχει άλλην ιδέαν περί ζωής παρά ο όμηλικός του κάτοικος τών Αθηνών, όστις κρατών την σάκκην υπό την μασχάλην πηγαίνει εις τό σχολείον. Και εν τούτοις με όλα τά προσόντα του—έλησμόνησα να σας είπω ότι έχει και φυσικόν διάλογον—τό διήγημα του Δημητρόπουλου δέν ή άριστεύση. Διότι ή αφήγησις του είναι ξηρά, λείπει άπ' αυτήν ή γραφικότης, τό δε ήθικόν συμπέρασμα έξάγεται άποτόμως.

Δύο διηγήματα μένουں ακόμη προς στιγμήν δε ή κρίσις μου άμφισβητεί. Η Αμφιλύκη πρέπει ν' άριστεύη ή τό Κατσιάκι της Μάνης; είναι τόσον άνόμοια ώστε δέν επιδέχονται σύγκρισιν και τό έν είναι ώραϊον και τό άλλο, τό καθέν εις τό είδος του. Πόσον δύσκολος είναι κάποτε ή άπόφασις, πόσον βαρεία ή προς την δικαιοσύνην και την άλήθειαν εύθύνη!

Τό Κατσιάκι της Μάνης έγραψεν άφελέστατον, χαριέστατον διηγηματάκι, τό όποιον από την άρχην έως τό τέλος όμοιάζει με τό κελάδημα μικρού πουλιού, τόσον είναι φυσικόν και μελωδικόν. Η αξία του έργου τούτου είναι τόσω μεγαλειότερα όσον τό καυμένο Κατσιάκι της Μάνης είναι μόλις 7 ³/₄ έτών, και γράφει με μικρόν, άπειρον ακόμη χέρι επί μεγάλων φύλλων χάρτου μεγάλα χονδρά γράμματα, κατοικεί δε όχι εις την Ελλάδα άλλ' εις την ομιχλώδη Αγγλίαν και δέν είναι τόσον έξοικειωμένον με την γλώσσαν μας, όσον οι άλλοι Έλληνοπαίδες; οι όποιοι όμιλούν και άκούουν άδιακόπως έλληνικά. Τό διηγηματάκι τούτο άν είχομεν και μι-

κροτέραν τάξιν διαγωνιζόμενων, ως εις τας πνευματικάς άσκήσεις, θα ήλάμβανε πρώτον βραβείον.

Έντελώς, έντελώς διάφορον είναι της Αμφιλύκης τό διήγημα. Έδώ δέν υπάρχει ή χαριτωμένη εκείνη άφέλεια, διότι και ο συγγραφέυς είναι έφηβος, σχεδόν νεανίσκος, δεκαέξ έτών. Αν ο Αχιλλέως ήτο τρωτός εις την πτέρναν του, δέν στερείται και τό διήγημα τούτο πτέρνας. Εν πρώτοις φαίνεται ως να έγράφη εις επεξηγησιν της εικόνας, τό όποιον είναι έσφαλμένον. Τό διήγημα δέν πρέπει να έρμηνεύη την εικόνα. άλλ' ή εικών τούναντιον πρέπει να είναι ή αισθητοποίησης της υποθέσεως του διηγήματος. έπειτα ψυχολογικός τό τέλος του δέν είναι άληθές; οι γονείς όσον και άν άγαπούν την πατρίδα, θα τρέμουν, θ' αγωνιούν μέχρι τέλους, διά τό παιδί των τό όποιον εύρίσκειται εις την φωτιά του πολέμου; είναι άπολύτως άδύνατον όσον άόρατος Ιορδάνης και άν τους βαπτίση να είναι τόσον εύτυχείς, όσον νομίζει ή Αμφιλύκη; πάλη μεγάλη, πάλη φοβερά θα γίνεται εις την καρδίαν των μεταξύ στοργής και καθήκοντος, και με καρδιοκτύπι, με σπαραγμόν θα περιμένουν ειδήσεις από τόν πόλεμον. Εν τούτοις τό διήγημα τούτο, άν και όχι άφογον, κρίνομεν άξιον του Α' βραβείου, διά την εμπνευσιν την όποιαν έχει, διά την ποιήσιν ήτις τό διαπνέει, διά την ζωηρότητα τών εικώνων και την άλήθειαν αυτών, διά την γοργότητα της αφήγησεως και την γραφικότητα του ύφους.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ

[Τό βραβευθέν διήγημα]

Είξευρετε τί θα είπη να είναι χειμώνας! Τά άρνάκια ζαρωμένα στρυμόνονται 'ς τά χιμαδιά τά πουλάκια τρομαγμένα άπλώνουν τες βρεγμένες φτερούγες των για να εύρουν καταφύγιο και τά φτωχά, τά καιμένα, μαζεύονται κι' αυτά 'ς τή γωνιά και προσπαθούν να ζεστάνουν τά παγωμένα τους χεράκια 'ς τή θερμή στάχτη που άφησε τό τελευταίο κουτσουράκι που είχαν, και με παράπονο που τους φέρνει ή δυστυχία, δοξάζουν τόν Παντοδύναμον και μακαρίζουν τους πλουσίους.

— Μακάριοι οι πλούσιοι! Αυτοί έχουν σπίτια παλάτια, έχουν θερμάστρες που λαμποκοπούν, έχουν κρεβατάκια ζεστά... Και εγώ λέγω:

— Μακάριοι οι εύτυχείς, που τες παιό πολλές φορές είναι φτωχοί...

Και πως να μην είναι εύτυχείς, ο πατέρας εκείνος, εκείνη ή μητέρα, που βλέπουν συναγμένα γύρω τους με στοργή και σεβασμό τά παιδάκια τους και αφήφουν γι' αυτά βάσανα και στερήσεις, και για τροφή τους δίνουν την αγάπη και φιλοστοργία τους—και πως να θεωρούν τόν έαυτό τους δυστυχή εκείνα τά παιδιά, όπου σε τέτοια βαρυχειμωνιά έχουν σιέπη και προφύλαξι τή θερμή άγκαλιά της μητέρας;

«Ας ριξώμε μια 'μματιά 'ς την εικόνα μας!

Πως σας φαίνεται! Δέν είναι όμορφο τό δωμάτιο; Ρίχνεις τά 'μματία σου και αναπαύονται σε γραμμές καλλιτεχνικές, σε έπιπλα τακτικά τοποθετημένα, σε εικόνες περιεργές και τόσα άλλα κομψοτεχνήματα και πλούσια πράγματα. Πιστεύω όμως να όμολογήσετε μαζί μου, ότι, με όλο τόν όγκο, που έχει ή βιβλιοθήκη, παιό σεβαστή—και άν θέλετε—και παιό πολύτιμη για την ώρα, φαίνεται ή θερμάστρα.

Αλλά, και άν δέν θέλετε να το όμολογήσετε σεις, ή ίδια ή εικόνα μας το λέγει. Η κυρία έπροτίμησε τή θερμάστρα από τό εργόχειρό της και ο κύριος για χάρι της έφησε τή βιβλιοθήκη του και ο υιός τους άκολούθησε τό παράδειγμα τους, καθώς και αυτός ακόμη ο τετραπέρατος Αραπάκος. Ρίξτε! ρίξτε! ακόμη μια 'μματιά 'ς την εικόνα μας! Αρσιότερο, θελκτικώτερο, συγκινητικώτερο συμπλεγμα δέν ήμπορεί να υπάρξει!—Να πλούσιοι και εύτυχείς!

Γλώσσες—γλώσσες τρεμουλιαστές ή φωτιά, σαν να βγαίνει από μαγικούς δαυλους, χρυσοκοκκινωπή, φωτίζει τά πρόσωπα, ζωγραφισμένα με συγκίνηση.

Δέν προσέχει πλειά ὁ πατέρας ἔς τὸ τυπωμένο φύλλο, ποῦ κοντά ἔς τὸν ἐνθουσιασμό καὶ τὴν χαρὰ ἔφερε καὶ λύπη μόνο ἡ μητέρα μὲ τὸ μαντήλι ἔς τὸ στόμα πνίγει τοὺς λυγμούς της, χωρὶς ὅμως νάχη τὴ δύναμι νὰ κρατήσῃ καὶ τὰ δάκρυά της. Τὰ ἄμματα της πετοῦν φλόγες βγαλμένες ἀπὸ τὰ βάθη τῆς μητρικῆς καρδιᾶς της καὶ λάμπουν ὅπως ἡ φωτιά τῆς θερμάστρας, καὶ ἀπὸ τὴν πολλὴν τὴ φλόγα τὰ δάκρυά της, καθὼς μερικὲς θερμὲς πηγὲς μόλις φθάσουν ἔς τὴν ἐπιφάνεια ἐξατμίζονται. — Πόση λαύρα νὰ αἰσθάνεται ἔς τὰ σπλάχνα της ἡ φιλόστοργη μητέρα, τί ἀκόμητα καίμει! Ἀλλὰ καὶ πόσες λυπητερές σκηνὲς νὰ της φέρῃ ἔς τὸν νοῦ της ἡ φωτιά τῆς θερμάστρας, ὕστερα ἀπὸ τὲς ὀλίγες γραμμῆς, ποῦ μὲ μισοσβυσμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησι φωνή, τῆς ἐδιάβασε ὁ καίμενος ὁ πατέρας! Πόσα αἰσθήματα νὰ τῆς ξυπνᾷ!

Ὁ νοῦς της κι' ὁ λογισμὸς της φεύγει καὶ μὲ τὰ φτερά τῆς φαντασίας ταξιδεύει μακρὰ, — μακρὰ, ἐκεῖ ὅπου τὸ αἷμα βάφει τὲς πέτρες καὶ τὸ χῶμα ποῦ εἶνε πατημένο ἀπὸ χονδροπάπουτσα μὲ μεγάλα καρφιά· ἐκεῖ ὅπου σκόνι καὶ καπνὸς ἀννακατόνονται σ' ἓνα μαῦρο σύννεφο· ἐκεῖ ὅπου ὁ ξεροπόταμος ξεχειλισμένος ξεριζώνει βράχους καὶ δένδρα καὶ κατακυλιᾷ μὲ βοή ἀπὸ τὲς βροχιατιές, ἐν ᾧ ὁ πληγωμένος ἀπὸ τὸν ἐχθρὸ δὲν ἔχει μιὰ σταγόνα νὰ βρέξῃ τὴ γλῶσσά του· ἐκεῖ ὅπου ὁ βορρὶς σφυρίζει ἄγρια μέσα ἔς τὰ κλαδιά, καὶ τὰ φύλλα ποῦ πέφτουν ἀπὸ τὴ μανία του σκεπάζουν, σὰν νεκρικὸ σάβανο, τὸν πληγωμένο στρατιώτη, τὸ παγωμένο του κορμί· ἐκεῖ τέλος ὅπου εἶνε τὸ «πεδῖον τῆς μάχης»...

Ἄξαφνα σὰν νάκουσε τὸ ἐμβατήριον μακρυνῆς ἀρμονίας ἔλλαξε ἔς τὴ στιγμή!

Βλέπει τὸ παιδί της ποῦ ἔπῃγε κι' αὐτὸ ἔς τὸν πόλεμο, τὸ βλέπει πληγωμένο καὶ δὲν μετανιώωνει γιατί τάφησε νὰ φύγῃ, μόνο παρακαλεῖ τὸ Θεὸ νὰ τάψῃ νὰ κάμῃ τὸ καθήκον του. Βλέπει καὶ ἄλλα παιδιά ποῦ ἄφησαν τάγαθά τους καὶ ἄφησαν γιὰ τὴν πατρίδα κρῦα καὶ κακουχίες, τὰ βλέπει νὰ πέφτουν ἀνίκανα, παγωμένα ἀπὸ τὸ κρῦο, καὶ νὰ λυποῦνται γιατί δὲν ἔπρῃθαν νὰ νάντιμετωπίσουν τὸν ἐχθρὸ! καὶ τῆς φαίνεται ὅτι τῆς λέει ἡ συνειδήσι της, πῶς δὲν πρέπει νὰ κάθεται αὐτὴ ἡσυχὰ ἔς τὴν ὀλόφωτη θερμάστρα, ἐν ᾧ ἐκεῖνα πεθαίνουν ἀπ' τὸ κρῦο!

Ἡ ψυχὴ της εἶνε τόσο γεμάτη ἀπὸ τὸ ἀκατανόμαστο αὐτὸ οὐράνιο αἶσθημα, ὅπου καθαρὰ τὰ ἄμματα της τὸ γράφουνε καὶ ὁ πατέρας καὶ ὁ υἱός, ἄφωνοι, μένουں μαγεμμένοι ἀπὸ τὴν ἀντανάκλασί του.

Καὶ σὰν νὰ ἐβαφτίστηκε ἡ ψυχὴ καὶ τῶν τριῶν ἀπὸ ἄόρατο Ἰορδάνη, περιβάλλονται ἀπὸ μιὰ λάμψι παράδοξι—τὴ λάμψι τῆς εὐτυχίας!

— Ναι, εἶνε εὐτυχεῖς!

Εἶνε εὐτυχεῖς, γιατί βασιλεύει μέσα τους θρησκεία ἀρμονική—ἡ «θρησκεία τῆς ἐλευθερίας!»

ΑΜΦΙΑΥΚΗ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΠΟΥΛΙΟΥ

Σὲ μιὰ τοῦ δάσους ὀμορφὴ φωλιά,
ὅλη τὴ μέρα ἐνα πουλάκι ψάλλει
μὲ μιὰ γοργὴ πολύφερη λαλιά,
ὅ,τι κι' ἂν κάνουνε μικροί, μεγάλοι.

Κανεὶς ἂν ἄσκοπα πολυλογῆ,
ἢ γιὰ τὴν ἐργασία δὲν τον μέλει,
ἀπὸ τὸ δάσος μὲ λαλιά γοργὴ
φωνάζει τὸ πουλάκι:—Δουλεῖ, τεμπέλη!

Γνωστὸ εἶνε τὸ πουλάκι τ' ἀκριθό,
καθεὶς μας μέσα του βαθεῖα τὸ ἔχει,
κι' ἂν εἰς τὸ δρόμο, πάγν τὸ στραβὸ
κρυφὴ φωνὴ τοῦ λέγει νὰ προσέχη!...

M. X.

Μιὰ κόρη ἀπ' τὴ μαμιά της τὴν καλὴ
κρύβει πῶς τὸ γατί της πάντα δέσνει·
ἀπὸ τὸ δάσος κράζει τὸ πουλάκι:
—Κόρη, καλὸ τὸ ψέμμα δὲν σοῦ φέρνει!

Μιὰ ἄλλη ἔς τὸν καθρέφτη της μπροστὰ
τὸ φῶρεμά της τακτικά κυττάζει·
καὶ τὸ πουλάκι ἀπ' τὸ δάσος δυνατὰ,
—Πωπῶ, μικρὴ φιλάρεσκη! φωνάζει.

ΠΕΤΡΟΣ - ΠΑΥΛΟΣ ΡΟΥΒΕΝΣ

Ὁ μέγας ζωγράφος Ρούβενς ἐγεννήθη τῷ 1577 ἐν τῷ μικρῷ χωρίῳ Σίγγεν ὅπου ὁ πατὴρ του ἦτο φυλακισμένος διὰ πολιτικούς λόγους· τὴν δὲ παιδικὴν του ἡλικίαν διήλθεν εἰς τὴν ὠραίαν γερμανικὴν πόλιν Κολωνίαν.

Ἡ νοσηρότης τοῦ παιδίου ἦτο ἔκτακτος· «Δεκαετῆς ἤδη, λέγει εἰς τῶν βιογράφων του, ἐθωρεῖτο εἰς τὸ σχολεῖον ὡς φαινόμενον· συνηθροίζοντο περὶ αὐτὸ καὶ τὸ ἤκουον νὰ μεταφράζῃ ἐκ τοῦ προχείρου τοὺς ὠραίους στίχους τοῦ Ὁμήρου, ἢ τοὺς Λόγους τοῦ Δημοσθένους, ἢ τὰ δυσκολώτερα χωρία τοῦ Τακίτου, μολονότι ἦτο μιὰ σταλιὰ παιδί.» Ἐν ἡλικίᾳ δεκατριῶν ἐτῶν ὠμίλει ἐπτὰ γλώσσας μετὰ μεγάλης εὐκολίας, καὶ εἶχε πολλὰς ιστορικές, φιλολογικὰς καὶ ἐπιστημονικὰς γνώσεις.

Ὁ Ρούβενς εἶχεν ἀνάδοχον ἐπίσημόν τινα κυρίαν, τὴν κόμισσαν Λαλαίν, ἡ ὅποια ἤθελε νὰ τον προσλάβῃ ἀκόλουθον (page) ὅπως ἀνυψώσῃ

αὐτὸν ἐν τῇ κοινωσίᾳ διὰ τῆς προστασίας της. Ἐπειδὴ δὲ ὁ νεαρὸς Ρούβενς εἶχεν ἐκτάκτως ὠραία καὶ εὐγενῆ χαρακτηριστικά, ἦτο τολμηρὸς καὶ γενναῖος, καὶ τὸ γένος του δὲν ἦτο ἀσήμαντον (διότι κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἐλαμβάνετο πολὺ ὕψ' ὄψιν καὶ τὸ γένος) τίποτε δὲν τον ἠμπόδιζε ν' ἀνέλθῃ εἰς τὰς ὑψίστας θέσεις τῆς αὐλῆς ἢ τοῦ στρατοῦ, ἢ δὲ μήτηρ του ἐβλεπεν ἤδη αὐτὸν στρατηγὸν ἢ δ' εὐγενῆ ἀνάδοχόν του πρεσβευτήν.

Ἄλλ' ὁ Παῦλος ἡμέραν τινα ἐγένινεν ἄφαντος ἐκ τοῦ πολυτελοῦς μεγάρου τῆς κομῆσεως Λαλαίν, ὅπου ἐν τούτοις εἶχεν ὅ,τι ἤθελε καὶ τίποτε δὲν τῷ ἔλειπε. Μετὰ πολλὰς ἐρεῦνας εὐρέθη εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ ζωγράφου Ὁκταβίου Van Vien. Ὁ Ρούβενς εἶχεν ἀκατανίκητον τάσιν πρὸς τὴν καλλιτεχνίαν καὶ ἐπαθῆμι διακαῶς νὰ γίνῃ ζωγράφος.

Ἡ λύπη τῆς μητρός του καὶ τῆς ἀναδόχου

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝΟΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ANDRÉ LAURIE]

[Συνέχεια - Ίδε σελίδα 33]

εὐχαριστῶ διὰ τὸν νέον φίλον πού μου Ἰταίλος. Χαίρω πολὺ διότι σκαπεύεις νὰ λάβης μετὰ δραστηριότητος μέρος εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς.

Θίλεις κ' ἐρώτημα, *Ξενημερένο Πουλί*; Εἰς θλους τοὺς διαγωνισμοὺς εἶσαι δεκτός, εἰς θλους.

Τὸ ζήτηθὲν σοι ἐστάλη, Φίλιππε Τιάλι; θὰ εἶχε παραπέση, φαίνεται δὲν εἶνε δὲ καὶ ἄλλη ἢ ἀπόστασις ἀπὸ τὰς Ἀθήνας ἕως εἰς τὴν Πέστην.

Καὶ τοῦτο πεποιθέναι κάκεινα μὴ ἀφίναί. ἔλεγον οἱ πρόγονοί μας, *Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά*. Μὲ ἄλλους λόγους, καὶ τὰ μαθήματά σου νὰ μελετᾷ (διότι τὸ δνεῖρόν μου εἶνε αἱ φίλαι μου νὰ εἶνε ἐπιμελείς) καὶ κάπου κάπου νὰ μου γράφῃ, δταν εὐρίσκῃς καιρὸν.

Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ χρυσὰ λογάκια σου, *Σεμίραμις*. βεβαίως, ὡραῖα πράγματα θὰ δημοσιεύσω καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο.

Συχνότερα νὰ μου γράφῃς, *Φιλόπατρι Κόδρε*.

Πολὺ νόστιμο ἦτο τὸ γραμματάκι σου, *Ἀγορίστικη Κορκεσίαι*, καὶ τὰ γραφόμενά σου μὲ συνεκίνησαν νύταίς νὰ ἐκτελέσῃ πιστῶς τὴν εὐλαβὴ ἐπιτολήν, τὴν ὁμοίαν αὐτῆς ἀνέθεσαν.

Αἱ ἐπιστολαὶ σου μ' ἀρέσουν πολὺ, *Ἀτρόμητι Πα-*

λεμιστά. Ὅδηγίαι θὰ σου δώσω εἰς ἓν ἐκ τῶν προσεχῶν φύλλων ἢ πολλὰ σου ἀγάπη μὲ συγκεντῶ, παιδί μου.

Ὅχι δὲ, *Ἀρόσος τῆς Πρωίας*, τὸ γράψιμόν σου δὲν εἶνε καὶ τόσον κακόν (πού νὰ ἰδῆς μερικῶν, μερικῶν!) Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν νέαν φίλην πού μου φέρεις, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ εἶνε καλὴ καὶ ἀξιαγάπητος κόρη ἀφ' οὗ μοι τὴν συνιστᾷς αὐ. Εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐρωτήσῃ δὲν ἔμπορεῖ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς; Βέβαια, καὶ, κοντὰ 'ς τὸ νοῦ κ' ἢ γινῶσι!

Τώρα πού ἀνθρώπισαι, *Πρόην Καναρινοῦλα*, περιμένο συχνότερας ἐπισκέψαι; σου... διὰ τοῦ ταχυδρομείου.

Ἡ καλὴ ἰδέα τὴν ὁμοίαν ἔχω περὶ σοῦ, Νίκη Ν. Μαρῆ, ὅσον πηγαίνει ἐπισχύεται. Διατί ὅμως δὲν λαμβάνεις μέρος εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς;

Ἐκαστος τόμος, *Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου*, ἀτίκει 2,50 δραχμὰς καὶ ὄχι 1,75 εἰπέ το εἰς τὸν φίλον σου ὅστις θέλει νὰ τοὺς ἀγοράσῃ.

Ὅραϊόν καὶ ποιητικὸν εἶνε τὸ ψευδώνυμόν σου, *Βάσκορε*, ἐπίκει δὲ ὅτι καὶ τὰ γραφόμενά σου θὰ εἶνε τῶσον ὡραῖα ὅσον αὐτό. Κατοικεῖς πράγματι εἰς τὸν Βόσπορον; Εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν ἢ τὴν ἀσιατικὴν δὲχθην; Μὴ λησμονήσῃς νὰ μου τὸ γράψῃς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις τῶν κάτωθι πνευματικῶν ἀσκήσεων εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 13 Μαρτίου 1893]

37. Στοχευόγραφος. Εἰς τὰ γράμματα θὰ μ' εὐρῆς, ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφῆσῃς. Στὰ τετραπόδα θὰ πάγω ἂν με ἀποκεφαλίσῃς.

38. Δένειγμα δημηθῆς

Ἄνεθάνει καὶ γυρίζει, Κοτεβαίνει καὶ γυρίζει. Μῆτε τρώγει, μῆτε πίνει κ' ἢ κοιλίτσα του γεμίζει.

39. Δένειγμα.

Ἄνθη μὲ πλέκουνε πολλὰ γι' αὐτὸ μοσχαμυρίζω. Ἄν χάσω τρία ἀπ' τῶνθι μου μὲ τάλλα αὐ φωτίζω.

40. Ἀναγραμματισμὸς.

Τὰ ἔθνη ἄλα μ' ἔχουνε πλὴν διαφοροτρόπως. Ἀναγραμματισζόμενον μὲ προσκυνεῖ πᾶς τόπος.

41. κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 4 = Σαρατηγός τῶν Μεσογυνίων.
2 10 9 6 4 = Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης.
3 4 5 6 2 3 1 = Ἐπιστήμη.
4 10 7 8 2 6 9 = Ἐπίρρημα.
5 3 4 4 1 7 8 9 6 4 = Μάντις Ἡλεῖος.
6 7 10 2 6 4 = Πόσις τῆς Ἑλλήν ἀρχαίας.
7 8 9 6 3 5 3 6 4 = Αἰγυθσοκῆς ἀρχαίου βασιλέως τῆς Ἰθάκης.
8 9 1 9 5 3 6 9 = Ἐπίρρημα.
9 10 9 8 7 3 1 = Τὸ ἀντίθετον τῆς καταγίδος.
10 2 6 4 5 2 1 3 6 4 = Ὁ πυρπαλῆσας ἀρχαῖον περὶσημον ναόν.

42. Ἱστορικὴ ἐρώτησις.

Τίς ἡγεμὼν ἐφρονεῦθη πρῶτος ἐν Τρωάδι;

37. Στοχευόγραφος. Εἰς τὰ γράμματα θὰ μ' εὐρῆς, ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφῆσῃς. Στὰ τετραπόδα θὰ πάγω ἂν με ἀποκεφαλίσῃς.

43. Καλλιτεχνικὴ ἐρώτησις. Τίνες ἦσαν οἱ καλλιτέχαι εἰς τοὺς ὁμοίους. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἀνέθετε κατ' ἐξοχὴν τὴν κατασκευὴν τῆς εἰκόνας του, καὶ τί ἦτο ἕκαστος ἐξ αὐτῶν;

ΛΥΣΕΙΣ

204. Ἀπόστολος (Ἄπό, στόλος). — 206. Ἄνεμος (Ἄν, Αἶμος). — 208. Τιάρα (Τι-ἄρα). — 207. Ἐρις, ρίς. — 208. Στάλος, σάλος. — 209. Πλάκα. — 210. Ὁ φυλάργυρος. 211. Τὸ κανδύλι, ἢ κανδυλήθρα καὶ τὸ φετόλι.

— 212. — 213. Ὅστις εἶχε τὴν μεγαλειτέραν κεφαλὴν. — 214. 11. — 215. Ἡ καθαριότης εἶνε ἢ καλλίστη τῶν [στολῶν] [προμαχῶν] Καὶ κατὰ τῆς ἀσθενείας εἶνε μέγας [προμαχῶν] Ὁ δὲ ῥυπαρὸς τὸ σῶμα ἔχει ῥυ- [παρὰν] ψυχὴν Καὶ ἀνήκει εἰς τῶν χοίρων τὴν ἀκά- [θαρτον] φυλὴν.

— 216 - 220. Τῆ προσθήκῃ τῶν γραμμάτων π καὶ ν σχηματίζονται αἱ λέξεις: πῆνας, ὄπνος, κοντικὸς, πένης. — 221. Κ — 222. Ὁ πλοῦτος χωρὶς φρόνησιν καὶ εὐγενῆ καρδίαν Ε Ὅντε ὑπέβληψιν γεννὰ ἄλλ' οὔτε κ' εὐτυχίαν Ρ Ἄν ὅμως πλοῦτος κ' ἀρετὴ εἰς σὶ συνενωθῶσι ΑΛΕΚΤΩΡ Εὐδαίμων κ' εὐπόλητος θέλει διαβίωσθ.

Υ — 223. ΧΑΛΚΟΣ (Χαλκίδων, Ἄετός, Ἄδρος, Κόραξ, Ὀρτυξ, Στρουθός). — 224. Περὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀπορρητῶν ἀνακτοῦ. — 225. Φίλοις εὐτυχούσι καὶ ἀτυχούσι ὁ αὐτὸς ἴσθι. — 226 Ἡ διευθύντρια διευθύνει.

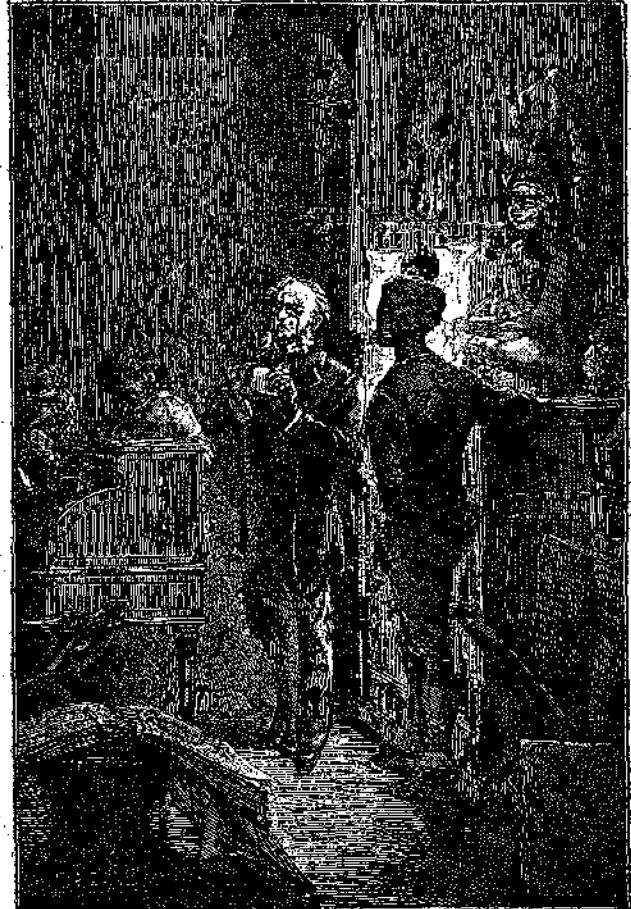
Ἄνατραφεῖσα ἐν τῷ μέσῳ τῆς λαμπροφανοῦς καὶ φιλερῶτου ἀριστοκρατικῆς κοινωνίας τῆς Καλκούτας, ἢ Ἀνθὴ Ρόβινσον δὲν ἐθεώρει τὸν βίον ἢ ὡς διαδοχὴν ἀτελεύτητον ἐορτῶν καὶ διασκεδάσεων. Νὰ τρέχῃ μὲ τὸ ἄλογον ἢ μὲ τὴν ἄμαξαν εἰς ἐκδρομάς, νὰ παρευρίσκειται εἰς προσεπιδας καὶ ἐσπερίδας, εἰς φαῖβοκλόκ, εἰς γεύματα, εἰς πικ-νίκ, εἰς χοροὺς, εἰς ἱπποδρομίας, εἰς θήρας, εἰς ἀλιείας, εἰς ὄλας τὰς διασκεδάσεις τὰς ὁποίας ἐπενδοῖ καθημερινῶς κοινωνία μὴ ἔχουσα ἄλλην ἐνασχόλησιν, — ἰδοὺ διὰ τὴν Ἀνθὴν ὁ σκοπὸς τῆς ὑπάρξεως. Διὰ τοῦτο τῆ ἐφαίνετο τόσῳ παράδοξον νὰ ὑπάρχῃ ἄνθρωπος ἕνεος πρὸς ὅλα ταῦτα.

Ἀπεναντίας ὁ Παῦλος εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ χάσῃ τὴν μητέρα του ὅταν ἦτο ἀκόμη παιδίον ὄλη του δὲ ἢ νεανικὴ ἡλικία διέβρευσε πλησίον πατρὸς ἀκοινωνήτου, ὡς ἐκ τῶν μελετῶν του καὶ τῶν σοβαρῶν καθηκόντων, δὲν εἶχε δὲ γνωρίσῃ διὰ τοῦτο διόλου τὸν κόσμον ὁ νέος καὶ τὰς διασκεδάσεις του. Μίαν ἢ δύο φορές εἰς τὴν ζωὴν του ἔτυχε νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν οἰκογένειαν κάθενος συμμαθητοῦ του, ἀλλ' οἱ συμμαθηταὶ του ἀνήκον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὴν μεσαίαν τάξιν. Εἶχεν ἀποκτήσῃ συνεπῶς περὶ τοῦ προορισμοῦ ἐν γένει τῶν γυναικῶν, τῶν μητέρων, τῶν ἀδελφῶν καὶ τῶν ἐξαδέλων, ἰδέας τὰς ὁποίας

ἡ μὲς Ρόβινσον θὰ ἐχαρακτήριζεν ὡς βαρβάρους καὶ ὀπισθοδρομικὰς, ἐάν ποτὲ τὰς ἐμάθθαιεν. Ὁ Παῦλος ἐπίστευεν ἀκραδάντως ὅτι ἡ ἐπίδωξις τῆς οἰκίας καὶ ἡ φροντίς τῶν ἀσπρόρροχων εἶνε τὸ μόνον ἔργον τῆς γυναικῆς ὅταν δὲ συνέβαινε νὰ

δνειρευθῆ τὴν μαμακρυσμένην ἐποχὴν, καθ' ἣν θὰ ὑπῆρχεν εἰς τὸν κόσμον καὶ μία κυρία Παύλου Κλοακέν, ἐπαντάζετο πάντοτε τὴν καλὴν δέσποιναν κατασκευάζουσαν κανὲν γλύκισμα ἢ κεντῶσαν ζεῦγος παντουφλῶν διὰ τὸν σύζυγον τῆς.

Αἱ ἰδέαι αὗται ὅσον καλαὶ καὶ ἂν ὅποτεθῶσι, δὲν ἦσαν ὅμως αἱ ἰδέαι τῆς κοινωνίας, ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας εὐρέθησαν ἐξαίφνης οἱ κ. κ. Κλοακέν. Ἀκόμη καὶ καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ σύζυγος τῆς κυρίας Ὁμολλεῶ ἦτο ἀπλοῦς ὀπολοχάγος, ἢ μίσις Ὁμολλεῶ ἠδυνάτεϊ νὰ ἐπιστατήσῃ ἀποτελεσματικῶς εἰς τὴν κατασκευὴν μιᾶς πουδίγκας* πολὺ δὲ περισσώτερον ἢ Ἀνθῆ, ἢ ἀνατραφεῖσα ἐντὸς ἰνδικοῦ μεγάρου, περιεστοιχισμένη ἀπὸ εἰκόσιν

«ἮΡΧΙΖΕ ΝΑ ΒΕΒΑΖῆ ΤΟΝ ΦΑΚΕΛΛΟΝ» (Σελ. 34)

ὕπνετας, ἕκαστος τῶν ὁμοίων ἦτο ἐπιφορτισμένος καὶ μὲ ἰδιαιτέραν ὑπερησίαν. Φαντάζεται δὲ τις πόσον θὰ ἐξεπλήσσετο ἐξαφνα ὁ μάγειρος βλέπων τὴν νεαράν του κυρίαν ἀναμιγνυομένην εἰς τὰ τοῦ μαγειρείου!

Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ, τοῦλάχιστον εἰς τὰς ἀποικίας, μισθοδοτοῦνται μετ' ἑλέν-

ὕπὸ τῆς Ἀνθῆς καὶ τοῦ Χάνδου, οἱ ὅποιοι ἀνέκραζον καὶ οἱ δύο ἄλλοι:

« Ἄ, νὰ καὶ ὁ Κάζης.

— Καλὴ μέρα, Κάζη. Τί κάνεις, Κάζη;

— Ξεύρετε, Κύριε Παῦλε, τί σημαίνει Κάζης Ἰνδιστί; Σημαίνει φίλος πιστός.»

Δ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Τὸ πρόσωπον, τὸ ὅποιον ἔτυχε τόσον ἐγκορδίον καὶ ἐνθουσιώδους ὑποδοχῆς, ἦτο ἀνὴρ χαλκόχρους, φέρων ζωηρὸν τὸν ἰνδικὸν τύπον, μύστακα φαῖον καὶ ἐνδυμασίαν κατὰ τὸ ἥμισυ στρατιώτου καὶ ἰθαγενοῦς ἐκ τῶν τῆς μεσαιᾶς τάξεως. Ἡ κόμη του ἦν κομμένη σφύριζα, ἡ κατασκευὴ τῶν ὤμων καὶ τῶν βραχιόνων καὶ τὸ ἐρυθρὸν τοῦ ἀμπέχοντος, τὸν ἐγαρκτηρίζον ἀμέσως ὡς στρατιώτην ἀρχαῖον τοῦ Βρετανικοῦ στρατοῦ ἢ ἰδιαιτέρα ὁμῶς κατασκευὴ τοῦ μετώπου του, ἡ καμπυλότης τῆς ῥινός του, ἡ λάμψις τῶν ὀφθαλμῶν του ὡς καὶ τὸ πλατὺ ἐκ λευκοῦ ὑφάσματος πανταλόνιον του, τὰ σανδάλια του καὶ ἡ ἐκ κρεπίου ζώνη του, ἀνῆκον εἰς τέκνον γνήσιον τῆς Βεγγάλης. Ἦτο δὲ τρυφῆνι ὁ Κάζης Ἀγγλος συγχρόνως καὶ Ἰνδός· ἄγγλος μὲν ἐκ πατρὸς, Ἰνδὸς δ' ἐκ μητρός. Νεὸς ἔτι καταταχθεὶς εἰς τὸν στρατὸν τῆς Αὐτῆς Βρετανικῆς Μεγαλειότητος ἔκαμε πολλὰς ἐκστρατείας παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ συνταγματάρχου Ροβινσῶνος, ἐπέδειξε δὲ πρὸς αὐτὸν τοιαύτην ἀνέκασθεν ἀφοσίωσιν, ὥστε ὁ Χάνδος καὶ ἡ Ἀνθὴ ἠθάσαντο ἤδη μεγάλην, πρὸς τὸν στρατιώτην ἐκείνον εὐγνωμοσύνην, τὴν ὅποιαν τῶ ἐξεδήλουν παντοιοτρόπως.

Καὶ πρὸς μὲν τὰ παιδιὰ ὁ Κάζης ἐμειδίασεν. Ἄλλ' ἅμα εἶδε τὴν κυρίαν Ὀμολλοᾶ παρατηροῦσαν αὐτόν, ἀπέβαλε τὸ μειδιάμα; προσέλαβε σοβαρὰν ὄψιν ὡς ἐνώπιον ἀνωτέρου του, ἐστάθη εἰς τὴν κανονισμένην πρὸ αὐτοῦ ἀπόστασιν καὶ ἐπερίμενε μὲ τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου νὰ τῶ ἀπευθύνῃ τὸν λόγον.

« Τί εἶνε, Κάζη; » ἠρώτησεν ἡ μίσις Ὀμολλοᾶ.

— Δύο κύριοι σὰς ζητοῦν ἔξω!» ἀπήντησεν ὁ στρατιώτης.

— Ἄ, ξεύρετε, θὰ εἶνε οἱ κ. κ. Σέλβυ καὶ Γκράχαμ, οἱ ἐπίτροποι τοῦ μακαρίτου τοῦ συνταγματάρχου· τοὺς εἰδοποίησα περὶ τῆς ἀφίξεώς σας καὶ θὰ ἦλθαν νὰ τεθῶσιν εἰς τὴν διάθεσίν σας. Θέλετε νὰ τοὺς εἰσαγάγωμεν;

— Εὐχαρίστως εἶπεν ὁ κ. Κλοακέν, τὸν ὅποιον πολὺ ἐξέπληττεν ἐπίσκαψις χάριν ὑποθέσεων· εἰς τοιαύτην ὥραν. Ἄλλ' ἡ κ. Ὀμολλοᾶ ἔσπευσε νὰ τῶ ἐξηγήσῃ ὅτι εἰς τὴν Καλοῦβταν, ἔνεκα τῆς ἀφορήτου καύσωνος τῆς ἡμέρας, ὅλοι αἱ ὑποθέσεις διεξήγοντο ἢ τὴν προῖαν ἢ τὸ ἑσπέρας. Ἄλλ' ὅ, τι

ἀπέκρυφεν ἀπὸ τοῦ κ. Κλοακέν ἦτο ὅτι τὴν κατεβίρωσκε περιέργεια νὰ μάθῃ τὰς λεπτομερείας τῆς διαθήκης τοῦ συνταγματάρχου· ὅτι ἡ ἀποσφράγις τῶν ἐγγράφων τοῦ μακαρίτου ἐνεῖχε δι' αὐτὴν μέγα ἐνδιαφέρον καὶ ὅτι αὐτὴ εἶχε σταῖν εἰς τοὺς συμβολαιογράφους τὸν Κάζην μὲ τὴν ρητὴν παραγγελίαν νὰ ἔλθουν ὅσοι τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα.

« Μπῶστε τοὺς μέσα » εἶπε πρὸς τὸν Κάζην, ὁ ὅποιος ἔκαμε κανονικὴν μεταβολὴν καὶ ἐξῆλθε.

Οἱ δύο ἐπίτροποι εἰσῆλθον ἀμέσως καὶ συνεστήθησαν ὑπὸ τῆς κυρίας Ὀμολλοᾶ εἰς τὸν κ. Κλοακέν. Ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ τῶν ὁ Χάνδος καὶ ἡ Ἀνθὴ ἐξῆλθον διακριτικῶς τῆς αἰθούσης, ἐνόμισε δὲ καθῆκόν του νὰ κάμῃ τὸ ἴδιον καὶ ὁ Παῦλος. Πρὸς μεγάλην τῆς λύπην ἡ κυρία Ὀμολλοᾶ ἠθέλησε νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ, ἀλλ' ὁ κ. Κλοακέν τὴν παρεκάλεσε νὰ μείνῃ, καὶ το ἐδέχθη μὲ μεγάλην τῆς χαρὰν.

Ὁ κ. Γκράχαμ, ὁ νεώτερος τῶν δύο ἐπιτρόπων, ἔλαβε τὸν λόγον καὶ εἶπεν ὅτι ἐκτελοῦντες τὴν διαθήκην τοῦ μακαρίτου συνταγματάρχου Ροβινσῶνος ἔκλεισαν καὶ ἐσφράγισαν ἐπιμελῶς τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα τοῦ σπουδαστηρίου του, ὅπου εὐρίσκοντο τὰ ἔγγραφα του καὶ ὅτι ἦσαν πρόθυμοι τῶρα, ἂν ὁ κ. Κλοακέν το ἐπέθυμι, νὰ φαιρέσουν τὰς σφραγίδας ἐπὶ παρουσίᾳ του.

« Ἀπόψε; ἠρώτησεν ὁ ἀρχαιολόγος.

— Ἀμέσως, κύριε, ἂν ἀγαπᾶτε ἢ ὑπόθεσις θὰ τελειώσῃ εἰς τὴν στιγμήν καὶ θὰ παραδώσωμεν εἰς τὰς χεῖράς σας ὅλα ἐκεῖνα τὰ χαρτιά.

— Ἄλλ' ἡ παρουσία κανενὸς ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου δὲν θὰ ἦτο ἀναγκαῖα; » ἠρώτησεν ὁ κ. Κλοακέν.

Τῶ ἀπήντησαν ὅτι οἱ συμβολαιογράφοι εἶχον ἐκεῖ τὸ δικαίωμα νὰ προῶσι μόνοι των εἰς τὴν ἀποσφράγιση ἄνευ τῆς παρουσίας οὐδενός. Ἦδη δὲν ἔμενεν ἢ νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ συνταγματάρχου, τὸ ὅποιον ἔκαμαν καὶ ἀμέσως ὑπὸ τὴν ὄδηγιαν τοῦ Κάζης.

Ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ ἠσφαλισμένου δωματίου εὐρίσκοντο τρεῖς μεγάλαι σφραγίδες ἐξ ἐρυθροῦ ἰσπανικοῦ κηροῦ. Αἱ σφραγίδες εὐρέθησαν ἀλόμυανται καὶ ἀφῆρέθησαν ἀμέσως ὑπὸ τῶν κ. κ. Σέλβυ καὶ Γκράχαμ ἢ κλεῖς ἐστράφη τότε εἰς τὸ κλειθρὸν, ἐσύρθησαν οἱ ὄχτις καὶ ἡ θύρα ἠνοιχθη.

Πνοὴ ἀέρος θερμοῦ προσέβαλε τὸ πρόσωπον τῶν ἐπισκεπτῶν. Τὸ μεγάλο ἐκεῖνο δωμάτιον, κατάκλειστον ἐπὶ δύο μῆνας, εἶχε τι τὸ πένθιμον, μὲ τὰ παράθυρα κλειστά καὶ ἐσφραγισμένα ὡς τὴν θύραν. Ἄλλὰ τὰ πάντα εὐρίσκοντο ἐκεῖ ὅπως τα εἶχεν ἀφήσῃ ὁ συνταγματάρχης τὴν προτεραίαν τοῦ θανάτου του, ὅλα τοῦτέστιν ἐν τάξει ἀψόγῳ, αἱ βιβλιοθήκαι, αἱ χαρτοθήκαι, τὰ μεγάλα

λευκώματα μὲ τὰς ἐπαργύρους γωνίας, ταπειμένα ἐπὶ πυκτῶν στηριγμάτων ἐν σχήματι Χ, αἱ ἐξ ἐβένου θῆκαι τῶν σημειώσεων, τὸ μέγα κυλινδρικὸν γραφεῖον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θαλάμου.

Τὸν κ. Κλοακέν εἰλικύσαν ἀμέσως συντρίμματα ἀρχαιοτήτων μαρμαρίνα καὶ χαλκᾶ, ἐσπαρμένα ἐφ' ὅλων τῶν ἐπίπλων. Τὰ περισσότερα ἀνεφέροντο εἰς τὴν ἰνδικὴν ἀρχαιολογίαν, τινὰ δὲ εἰς τὴν προῖστορικὴν καυβογιτικὴν τέχνην. Ἐν γένει ὁ κ. Κλοακέν εὐρέθη περιεστοιχισμένος ὑπὸ ἀντικειμένων προσφιλῶν καὶ γνωρίμων, ἐκ τῶν ὁποίων ἠθάσαντο μεγάλην χαρὰν.

« Εἰς τὸ γραφεῖον βεβαίως θὰ εὐρωμεν ἔγγραφα σπουδαιότατα » εἶπεν ὁ κ. Γκράχαμ. « Ἄν ἀγαπάτε, κύριε, ἀπὸ αὐτὸ ὡς ἀρχίσωμεν τὰς ἐρεῦσάς μας. »

Ὁ κ. Κλοακέν ἦτο σύμφωνος· πάραυτα δὲ ὁ κ.

Σέλβυ, ἐξαγαγὼν ὄμμαθον κλειθρῶν ἤρχισε ν' ἀνοίγῃ τὸ γραφεῖον.

Τὰ πρῶτα συρτάρια, τὰ ὅποια ἠρέωνησαν, δὲν ἐφαίνετο νὰ περιέχουν τίποτε ἐκτάκτως ἐνδιαφέρον. Ἄλλ' ἀνεγείρων τὸ σκέπασμα τοῦ γραφείου, τῇ βοήθειᾳ μεταλλικοῦ κωμβίου, ἀπεκάλυψε τετράγωνον θῆκαι, ἐπεστρωμένην διὰ χαλκοῦ, ἐν ἣ εὐρέθη κατ' ἀρχῆς φάκελλος ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν κ. Κλοακέν καὶ φέρων τὴν ἐξῆς σημείωσιν:

Ἄβη εἶνε ἡ ἀρχαιολογικὴ μου διαθήκη

F. P. K. ROBINSON»

Ὁ συμβολαιογράφος ἔσπευσε νὰ ἐγγχειρήσῃ τὸν φάκελλον εἰς τὸν κ. Κλοακέν, ὁ ὅποιος τὸν ἤνοιξε παρευθὺς καὶ πλησιάζων αὐτόν πρὸς τὸ φῶς τῆς λυχνίας ἤρχισε νὰ τον ἐξετάζῃ.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ.

Η ΡΟΥΘΟΥΝΙΣΤΡΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Εἶμαι ἡ Ρουθουνίστρα· λέγουν ὅτι ἡ Πηνελόπη εἶνε ἡ κυρία μου, ἀλλ' ἐγὼ λέγω ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἡ κυρία τῆς Πηνελόπης· διότι κάμνω ὅ, τι θέλω, διότι ἐγὼ προστάζω καὶ ἐκεῖνη ὑπακούει.

Ὅταν πεινώ λέγω;

— Νιάου, νιάου, νιάου!

Καὶ ἡ Πηνελόπη τρέχει νὰ μου φέρῃ τὸ γάλα μου.

Ὅταν νυστάζω φωνάζω πάλιν:

— Νιάου, νιάου, νιάου!

Καὶ ἡ Πηνελόπη μοῦ στρώνει ἓνα μαξιλαράκι καὶ κουλουριάζομαι ἐπάνω καὶ ἀποκοιμοῦμαι.

Ὅταν ἔχω βρεξιν διὰ χὰδια, ψυθιρίζω:

— Νιάου, νιάου, νιάου!

Καὶ ἡ Πηνελόπη μὲ παίρνει εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς καὶ μὲ θωπεύει.

Ἀλήθεια, πῶς σὰς φαίνεται ἡ Πηνελόπη, ἡ κυρία μου;

Δὲν εἶνε νόστιμη; ᾧ, πολὺ· ἀλλ' ἔχει καὶ δύο εὐλείψεις: τῆς λείπουν μουστάκια καὶ δύο μυτερά αὐτάκια... — Τί κρίμα, αἱ;

Ἐν ᾧ ἐγὼ ἔχω καὶ τὰ μουστάκια ἔχω καὶ τ' αὐτάκια, γι' αὐτὸ μὲ θαυμάζουν ὅλοι καὶ ἡ Πηνελόπη τῶχει καμὰρι τῆς ποῦ ἔχει τέτοια κυρία σὰν καὶ ἐμένα τὴν Ρουθουνίστρα.

ΟΙ ΚΑΛΟΙ ΕΙΝΕ ΩΡΑΙΟΙ

— Ω, τί άσχημά παιδο! εϊπε μία κυρία, άποστρέφουσα με έκφρασιν άπεχθείας εν άσχημον παιδιον.

— Θα εϊνε ωραιον εις τον ουρανόν, κυρία, εϊπεν άλλη κυρία άπλώς ενδεδυμένη, ήτις εϊχεν άκούση την παρατήρησιν.

— Άλήθεια; εϊπεν ή πρώτη κυρία, ή διμιλήσασα με τώσσην ελαφρότητα περι του παιδιου. Θέλω να μάθω πού στηρίζετε αυτό πού λέγετε;

— Εις την άλλην ζωήν, άπήνητησεν ή δευ-

τέρα γυνή, όλοι οι καλοί εϊνε ωραίοι, ό,τι πρόσωπον και άν έχη κανείς εις τον κόσμον τούτον, εις τον άλλον θα εϊνε ωραίος ή άσχημος αναλόγως της καλωσύνης ή της κακίας του. Εις την άλλην ζωήν θα εμφανισθώμεν όπως εϊμεθα πραγματικώς: εκει ή κακή καρδια κάμνει άσχημον και τό πρόσωπον, ή δε καλή τό ευμορφώνει. Το παιδι αυτό λοιπόν θα εϊνε ωραιον εις τον ουρανόν, όσον άσχημον και άν εϊνε τώρα, διότι έχει αγαθήν καρδιαν.

Η ΓΛΩΣΣΟΥ

Γνωρίζω μίαν κόρην με χρυσήν καρδιαν, με πολλήν ευφύιαν και με μίαν... γλώσσαν, αγωνιζομένην να υπερβή κατά την φλυαριαν και αυτήν την χειλιδονα, τό λαλίστερον των πτηνών. Την λέγουν Έλένην, εϊνε μόλις δέκα ετών, ύψηλή, με μαύρους όφθαλμούς και... ανοιγμένα χειλη. Άγαπή την μητέρα της, φροντίζει πάντοτε να μη την λυπή εις τό παραμικρόν, αγαπή τον πατέρα της, και γίνεται τρελλή από ευτυχίαν, όταν επιστρέφουσα από τό σχολειον βλέπη να της γελά γλυκά γλυκά ό μικρός μπεμπές των. Τέλος καθ' όλα εϊνε άξιαγάπητον κοράσιον, άλλ' έχει και εν ελάττωμα: λέγει πολλά. Κ' εν τούτοις όλη ή άπειρος καθημερινή φλυαρία της ενέχει τώσσην άθωότητα, τώσσην γλυκύτητα, ώστε πολλοί δεν ήξεύρουσιν άν αυτό εϊνε ελάττωμα· μάλιστα μερικοί, μεταξύ των όποιων αριθμείται και ό θεός της, διίσχυρίζονται ότι ή γλυκεία φλυαρία της κατέστη πλέον άπαραίτητος δι' αυτήν, όπως τό άσμα της χειλιδόνος εϊνε άπαραίτητον δια την ιδίαν της ζωήν. Όλοι συνήθισαν να την λέγουσιν Γλωσσοσυν: Βεβαίως κανείς δεν ζηλεύει αυτό τό όνομα Γλωσσοσυν! Και όμως παραξενον, μόνον εις την κάτοχόν του δεν φαίνεται άσχημον καθόλου. Γελά μάλιστα εκ καρδίας όποταν, άφου την αφήνουν να εϊπη, να εϊπη, επί πολλήν ώραν, της λέγουσιν μειδιώντες:

— Σώπαινε τώρα, γλωσσοσυν!

— Άλλ' αι φίλαι της όταν εϊνε άναμεταξύ

των και όμιλούν δι' αυτήν, ποτέ δεν την κατακρίνουσιν, άν δε καμμια εϊπη τίποτε δια την πολυλογίαν της, μία άλλη θα εύρεθ ή άμέσως να εϊπη — Ναι, λέγει πολλά, μα δεν κάνει σε κανέναν κακό ή γλώσσά της!

Και πραγματικώς ή πολυλογία της δεν έχει ουδέ τό παραμικρόν ίχνος κακολογίας μέσα της: όταν κανείς λέγη πολλά συνήθως λέγει και άνοησίας, λέγει και πράγματα πειρακτικά εις τους άλλους. Άλλ' αυτή δεν λέγει ποτέ κακόν δια κανέναν· ή πολυλογία της εϊνε σαν ποταμάκι πού τρέχει άκατάπαυστα με γλυκό μωρμουρητό χωρίς να βλάπη κανένα.

Η πολυλογία της μάλιστα γίνεται κάποτε ωφέλιμος όπως θα κρίνετε από την μικράν ιστοριαν πού θα σας διηγηθώ.

Αυτάς τας ήμέρας, όπου τό ψυχος ήτο τώσσην δεινός, και επάγωναν και αυτοί οι όρκοι, ή Έλένη διερχομένη την όγδόην πρωινήν ώραν από μίαν όδόν, την όποιαν δεν ενθυμούμαι τώρα, με την σάκκων της υπό μάλης, με τον μικρόν της κούκον περισφιγγοντα την μικράν κεφαλήν της, και κουκκουλωμένη εις τό θερμόν επανωφόριόν της, ήκουσεν εκει πολύ πλησίον της, μίαν άσθενή φωνή, να ψιθυρίζη τρέμουσα.

— Έλεημοσύνη, καλή μου κόρη, δώστε μας μιά πεντάρα να πάρουμε ψωμάκι.

— Αν και ήτο ή ώρα πού επλησίαζε τό μάθημα, άν και τό ψυχος ήτο τώσσην άνυπόφορον, ώστε δεν υπέφερε κανείς να σταματήσει τό βή-

μα του, ή καλή μου φίλη επλησίασε τό μικρόν κοράσιον, πού έτρεμε τώσσην ή φωνή του, και το εκύτταζε με πολλήν συγκίνησιν. Ητο μικρόν· μικρότερον απ' αυτήν, με κουρλιασμένα φορέματα, και με τό χέρι του ακίνητον, και παγωμένο. Έθεσε την χείρα της εις τό θυλάκιον της μικράς ποδιάς της, εκει όπου ή μητέρα της της εϊχε βαλή μίαν δεκαράν, δια να πάρη καμμιαν κουλούραν, και την εδωκε προς τό πτωχόν παιδιον. Έπειτα ώσαν να ήσθάνθη πάλιν την φοβεράν ανάγκην να εϊπη κάτι τι, τό ήρώτησε παρηγορητικά.

— Πού κάθευθε; έχετε ζουμί, έχετε θερμάστρα; τό σπίτι σας; πώς κάθεσαι αυτού μόναχο σου; δεν έχεις μητέρα, αδελφάκια;...

Και θα ελεγε πολλά ακόμη, άν δεν την διεκοπτεν ή άσθενής φωνή της μικράς.

Δεν έχομε τίποτε... κρυόνουμε πολύ, και πεινάμε· ή μάννα μου εϊνε άρρωστη, πεσμένη ζτό κρεβάτι... τα δυο αδελφάκια μου κλαίνε από τό πτωχό ως τό βράδυ για ψωμί... δεν έχομε φωτιά, δεν έχομε τέτοια πράγματα εμείς...

Η γλωσσοσυν, εσφογγισεν ένα δάκρυ πού εσταξεν από τα μάτια της, εσκυψε τό κεφάλιακι της, και έφυγε πολύ σκεπτική. Μόλις επρόφθασε τό μάθημα, εκάθησεν εις την συνηθισμένην θέσιν της και εμεινε παρα την συνηθειαν της ακίνητος και σθεαρά. Έσήμανε τέλος ό κώδων, και τό μάθημα ετελείωσε, και ήρχισε τό διάλειμμα, τό τώσσην πωθητόν κατόπιν του μαθήματος. Όλαι αι συμμαθήτριά της διεσκορπίσθησαν εις την αυλήν του σχολειου γεμίζουσαι τον άέρα από φωνάς και γέλωτας, όταν άίφνης παρουσιάσθη και ή γλωσσοσυν εις τό μέσον των. Όλαι την επλησίασαν, και την εβλεπαν μεσ' άπορίας. Ητο σθεαρά σήμερα, και εφαινετο τώσσην άπησχολημένη, ώστε μία φίλη της, μία μικρή παμπόνηρη την ήρώτησε γελώς:

— Πώς πηγαίνουν αι υποθέσεις σήμερα; είχες καμμια ειδήσιν από τό καράβια σου; Και έγέλασαν όλοι ζωηρώς, και την επολιόρησαν φαιδρόταται. Έγέλασε κι' αυτή τότε, και τας έκραξε πλησιέστερον ακόμη, ρίπτουσα βλέμμα άνησυχίας περίε της ώσαν να εφοβείτο να όμιλήση θαρρετά. Εις τό κίνημά της αυτό όλοι αι φίλαι της παρεξενεύθησαν, και έγέλασαν εκ δευτέρου, και της εϊπον:

— Πώς ξεμερώθηκες έτσι σήμερα;

Άλλ' εκεινη μη προσέχουσα εις τους λόγους των, άφου είδεν ότι εσχηματίσθη εύρύς ό κύκλος, ήρχισε να λέγη με την γλυκείαν φωνήν της.

— Άκούστε, τα καράβια μου πηγαίνουν καλά, εσύ Άνθη, πού λές, μα ένα μικρό κοριτσάκι, μιά δυστυχισμένη οικογένεια δεν πηγαίνει καθόλου καλά... Εϊνε δυστυχείς όλοι των εκει, ή μητέρα άρρωστη, πεσμένη ζτό κρεβάτι, ό πατέρας... δεν θάχουν φαίνεται, πατέρα τα δυο αδελφάκια, και θάνε πολύ μικρά, πολύ μικρά, και θα κρυόνουν φοβερά, τα δυο αδελφάκια φωνάζουν και γυρεύουν ψωμί από τό πτωχό, ως τό βράδυ... φωτιά δεν έχουν, ουτε σούπα, ουτε ζουμί... θα εϊνε πολύ δυστυχισμένη οικογένεια, δεν ξερετε... μα δεν τα εϊπα πάλιν καλά. Σταθήτε ν' αρχίσω από την αρχή. Ναι, περνούσα σήμερα τό πτωχό από ένα όρκο, εδω δυο βήματα άποπίσω εκρύονα φοβερά· λοιπόν, τί ελεγα, ε! ναι, περνούσα από ένα όρκο, όκτώ ή ώρα κ' ερχόμουνα τρεχάτη, βλέπω λοιπόν σε μιά άρχωνή ένα μικρό κοριτσάκι. Ηταν ξεπλωμένο· ετες πλάκες χάρμου, άπλωνε τό χεράκι του κόκκινου, κόκκινου και παγωμένο, και μωρμουρίζε με μιά φωνήτσα πού σου πογούσε την καρδιά: Έλεημοσύνη, καλή μου κόρη, δώστε μας μιά πεντάρα να πάρουμε ψωμί... στοχαστήτε να μην έχουν ψωμί... να πεινάνε, να κρυόνουν, και ύστερα να μην έχουν πατέρα, και νανε άρρωστη ή μητέρα τους, πολύ τρομερό πράγμα! Έχετε ιδή έσεις ποτέ φτώχεια; ε; εγώ μιά φορά, ου! εϊνε καιρός τώρα, μόλις τό θυμούμαι... όχι, καλέ, τό θυμούμαι καλά, να, προχθές ήτανε, της γιορτές πού μας περάσανε, πού πήγα μαζί με την μητέρα μου ζ' ένα σπίτι φτωχικό. Ηταν νύχτα, κρύο, έτσι σαν σήμερα... Άναστασία, καλέ Άναστασία, ελα δώ κ' εσύ, ελα γλήγορα... λοιπόν πήγαμε με την μητέρα μαζί, πήκαμε μέσα και τουρτουρίζαμε... κρύο λές, περισσότερα από τό όρκο. Τού; πήγαμε φορεματάκια, όλίγα λεπτά, ες εϊνε φτωχοί κ' εκει ήτανε. Πώς έτρεχαν τα μικρά άπάνω μου, και πώς χαμογελούσε μιά φτωχή γυναίκα, όλοι μας φιλούσαν, μας εδιναν ευχές, εγώ ζ την αρχή τάχασα, κ' έσεις νασαστε θα βλέπατε, ύστερα γελούσα κ' εγώ και φιλούσα, και με φιλούσαν, σοσ πού λησμονήσα και τό κρύο τότε· με πήρε ύστερα ή μαμμά και φύγαμε...

Λοιπόν έτσι πρέπει νάνε κ' εκεί 'ς τὸ σπίνι φτωχοὶ ἄνθρωποι, νάχουν κι' ἄρρωστο... Εἶρω γώ, τόσο συγκινητικό μου φάνηκε ἐκείνο τὸ μικρὸ κοριτσάκι μὲ τ' ἀπλωμένο χεράκι του, κατακόκκινο καὶ παγωμένο... δὲν εἶχα τίποτε ἐπάνω μου, μιὰ δεκάρα μονάχα, γιὰ νὰ πάρω καμμιά κουλούρα... τῆς την εἶδωκα, ἀλλὰ ξέρετε τί ἰδέα ἔχω; σὰν τί; ἔλατε κι' ἄν την μαντεύσετε. Νά, καθεμιά σας πέρνει μιὰ δεκάρα τὸ πρωί, δὲν εἶνε ἔτσι; λοιπόν ὅλοι μας ἀπὸ τὰ τώρα ν' ἀγοράζωμε, καλέ, μιὰ κουλούρα μονάχα, κ' ἡ πεντάρα ποῦ θὰ μας μὲνη, νὰ την δίνουμε ὅλες μας, μὰ ὅλες μας, ἀκούτε, κάθε πρωί, ποῦ θὰ περνᾶμε ἀπ' ἐκεῖ; θὰ σὰς την δείξω ἐγώ, δὲν εἶνε μακριὰ, δύο βήματα ἀπ' ἐδῶ 'ς τὸν δευτέρου δρόμο... ἕνα μικρὸ κοριτσάκι, μὲ φτωχικὰ φορέματα, μὲ το χεράκι του ἀπλωμένο, καὶ παγωμένο... δὲν εἶνε μακριὰ, καλέ...

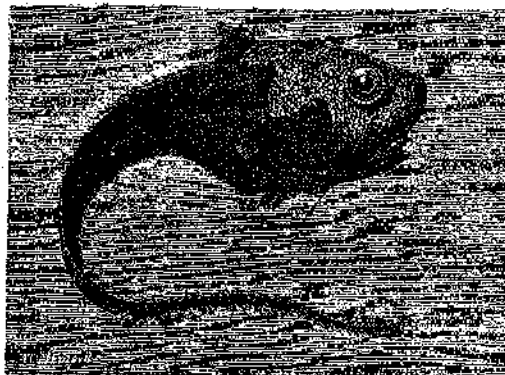
Καὶ ἐσιώπησεν. Εἶχεν ὁμιλήσῃ τόσα πολλά, κατὰ τὴν συνήθειάν της καὶ ἐκοκκίνησεν ὁλό-

κληρη. Ἐνα «εὔγε!» ἠκούσθη ἀπὸ ὅλα τὰ στόματα, εἰς ὅλους τοὺς ὀφθαλμούς διεκρίνετο ἡ συγκίνησις. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ γενικὴ ἐκείνη ἀπόφασις ἐπραγματοποιήθη, ἀπὸ τὸ πρωί τῆς ἐπομένης ἡμέρας, καὶ τὸ βράδυ, ὅταν εἰς τὴν οἰκίαν συνεκεντρώθησαν ὅλοι, συγγενεῖς καὶ φίλοι, παρὰ τὴν τράπεζαν, ἡ καλὴ μου φίλη, ἡ ἀκράτητος Γλωσσού ἐκελάδησε πολὺ κατὰ τὸ σύστημά της, ἀλλ' οὔτε λέξιν δὲν ἀνέφερε διὰ τὴν ἀγαθοεργὸν αὐτὴν πράξιν της. Μόνον εἰς τὴν μητέρα της κάτι θὰ εἶπε βίβαια, ἀπὸ τὴν ἐβλεπεν ἡ καλὴ της μήτηρ μὲ τὸσον τρυφερόν καὶ πολυσημαντὸν βλέμμα καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ δείπνου. Τί λέγετε, λοιπόν, δὲν πρέπει νὰ εἴμεθα ἐπιεικεῖς εἰς αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα τῆς μικρᾶς μου φίλης, τὸ ὅποιον οὐχὶ μόνον δὲν κάμνει εἰς κανένα κακόν, ἀλλὰ γίνεται καὶ προξενὸν ἀγαθοεργῶν; Δὲν εἶνε ἀξιαγάπητος ἡ Γλωσσού μου μὲ τὴν χρυσοῦν καρδίαν;

ΜΗΤΕΡΟΣ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ὅλοι ἢ σχεδὸν ὅλοι γνωρίζετε τὴν θάλασσαν, ἀγαπητοὶ μου φίλοι· εἴτε διότι κατοικεῖτε παραθαλάσσιον πόλιν ἢ χωριον—καὶ εἰς τὴν χώραν μας τὴν βρεχομένην τόσον πολὺ ὑπὸ τῆς θαλάσσης αἱ τοιαῦται πόλεις καὶ τὰ τοιαῦτα χωρία εἶνε πολλὰ—ἢ διότι ἀπὸ τὰς πρώτας σελίδας τῆς Γεωγραφίας σας ἐμάθετε ὅτι «ἡ θάλασσα εἶνε εὐρεῖα ἕκτασις ὕδατος καλύπτουσα περίπου τὰ δύο τρίτα ἢ καὶ τὰ τρία τέταρτα τῆς σφαιρας τὴν ὅποιαν κατοικοῦμεν.» Ἄλλ' ἄν γνωρίζετε τὴν θάλασσαν, εἴτε διότι την εἶδατε εἴτε διότι ἠκούσατε νὰ σας ὁμιλοῦν περὶ αὐτῆς, θὰ ἐσκέφθητε χωρὶς ἄλλο ὅτι ὁ ὕψος αὐτὸς ὄγκος θὰ ἔχη πολὺ

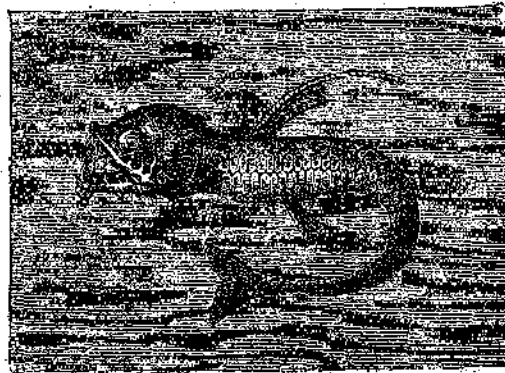
Εἰκ. 1. — ΙΧΘΥΣ ΜΕΣΑΙΟΥ ΒΑΘΟΥΣ

βάθος, καὶ ὅτι τὸ βάθος αὐτὸ δὲν θὰ εἶνε παντοῦ τὸ ἴδιον. Ἰδέαν τινα τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης δυνάμεθα νὰ σχηματίσωμεν ἄν φαντασθῶμεν τὰς ἐλευθερὰς σημερον κοιλιάδας καλυπτομένης αἰφνης ὑπὸ τοῦ ὕδατος ὁ βυθὸς των θὰ εἶνε ἀνώμαλος, διότι ἀλλοῦ μὲν θὰ ἔχη ἕξοχας ἀλλοῦ δὲ κοιλάματα· τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὸ βάθος τῆς ἀληθινῆς θαλάσσης.

Τὸ βάθος τοῦτο εἰς τινα μέρη αὐτῆς εἶνε καταπληκτικόν, φθάνει εἰς πέντε χιλιάδας, ἕξ χιλιάδας μέτρα· μὲ ἄλλους λόγους διὰ νὰ φθάσωμεν ἀπὸ τὸν βυθὸν μέχρι τῆς ἐπιφανείας πρέπει νὰ προσθέσωμεν τὸν Ἰμηττόν, ὅστις ἔχει ὕψος 1027 μέτρων, τέσσαρας ἢ πέντε φορές

ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ του. Ἀμέσως γεννᾶται ἡ σκέψις: Εἰς πόσον ἱλιγγιώδες βάθος ὑπάρχει ἄρα γὰρ ζωὴ, ὑπάρχουσιν ἰχθύς ἢ μαλακία εἰς τὸν κάτω κόσμον ἐκείνον;

Πολλοί, καὶ σοφοὶ ἄνθρωποι μάλιστα, ἐφρό-

Εἰκ. 2. — ΙΧΘΥΣ ΜΕ ΦΩΤΕΙΝΑΣ ΠΛΑΚΑΣ

νουν ὅτι εἰς τὰ πολὺ μεγάλα βάθη τῆς θαλάσσης δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάρχουν ζωντανὰ ὄντα, ἐστηρίζοντο δὲ εἰς δύο λόγους: Πρῶτον μὲν διότι ἡ πίεσις τοσούτου ὄγκου νεροῦ θὰ εἶνε φοβερά ἐκεῖ κάτω· ζωντανὰ δὲ ὄντα ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑποστῶσι τὴν πίεσιν ἐκείνην, δεύτερον δὲ διότι αἱ ἠλιακαὶ ἀκτίνες δὲν διαπερῶσι τὰ βαθύτατα ἐκεῖνα στρώματα τῆς θαλάσσης καὶ ἐπομένως ἐκεῖ κάτω εἶνε αἰωνία νύξ, ἀτελεύτητος σκότος, ἀτελεύτητος ψῦχος, ζωὴ δὲ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ ἐκεῖ ὅπου ὁ ἥλιος δὲν ρίπτει οὐδὲ ἀσθενῆ ἀκτῖνα.

Ἄλλ' ἡ γνώμη αὕτη ἀπεδείχθη ἐσφαλμένη, ἰδοὺ δὲ πῶς συνέθη τοῦτο.

Σοφοὶ τινες ἐμπνεόμενοι ὑπὸ ἱεροῦ πρὸς τὴν ἐπιστήμην ζήλου, ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐξακριβώσωσι τὰ μυστήρια τῆς φύσεως, ἐπιβιδάσθησαν εἰς πλοῖον ἐφοδιασμένον δι' ὅλων τῶν ἀναγκαίων μηχανημάτων καὶ ἐπλευσαν πρὸς ἐξερεύνησιν τῶν μυστηριωδῶν βυθῶν τῆς θαλάσσης. Ἐρρίψαν εἰς πολλὰ μέρη αὐτῆς, εἰς τὰ πελαγία τῆς Γαλλίας, τῆς Ἀφρικῆς, εἰς τὸν Ἀτλαντικόν, εἰς βάθος δύο, τριῶν, τεσσάρων, πέντε χιλιάδων μέτρων δίκτυα βυθοκόρα, τούτεστι καθαρίζοντα τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης, σαρόνοντα ὅτι εὕρωσιν ἐμπρὸς των τὰ δίκτυα ταῦτα ἀνεῖλκυσαν πλῆθος ὄντων, τῶν πλεί-

στων ἀγνώστων μέχρι τοῦδε, τὰ ὅποια ἀπέδειξαν ὅτι ὁ Δημιουργὸς θέλων νὰ ὑπάρχῃ παντοῦ ζωὴ, ἐκεῖ κάτω εἰς τὰ ἀνήλια βάθη ὅπως ἐπάνω εἰς τὴν ἡλιοφειγῆ γῆν, δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ πλάσῃ τὰ ὄντα ἐκεῖνα διαφορετικὰ ὥστε νὰ δύνανται νὰ ζῶσιν ὑπὸ διαφόρους ζωϊκοὺς ὄρους.

Καὶ πράγματι τὰ ὄντα ταῦτα προωρισμένα νὰ ζῶσιν ὑπὸ τὸσον ὄγκον ὕδατος ἐπλάσθησαν τοιουτοτρόπως ὥστε ἡ πίεσις ἐκείνη ἀντὶ νὰ τα βλάπτει τοῖς εἶνε τούναντιον ἀπαραίτητος. Διὰ τοῦτο δὲ ὅτε ἀνεῖλκῆσαν εἰς τὴν ἐπιφανείαν τῆς θαλάσσης ἐφθασαν ὅλα νεκρά, συνέθη δηλαδή εἰς αὐτὰ ἀπαράλλακτως ὅτι θὰ συνέβαινεν εἰς ἡμᾶς ἄν ἐξηφανίζετο ἐξαφνα ὁ περικυκλῶν ἡμᾶς ἀτμοσφαιρικός ἀήρ ἐντὸς τοῦ ὀποίου ζῶμεν.

Ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 1 εἰκὼν παριστάνει ἰχθὺν ἀγρευθέντα εἰς βάθος δύο χιλιάδων πεντακοσίων μέτρων· ἐπειδὴ δὲ μέχρι τοῦ βάθους τούτου φθάνει ἀκόμη ὀλίγον φῶς, ὁ ἰχθύς οὗτος ἔχει πελωρίους ὀφθαλμούς χρησιμεύοντας εἰς τὸ νὰ συλλέγουσιν ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέρας ἠλιακᾶς ἀκτίνας.

Ἄλλοι ἰχθύς συλληφθέντες εἰς βάθος τριῶν χιλιάδων μέτρων δὲν ἔχουν τόσον μεγάλους ὀφθαλμούς· ἀπ' ἐτέρου ὅμως τὰ πτερύγιά των εἶνε

Εἰκ. 3. — ΙΧΘΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΘΟΥΣ

οὕτω κατασκευασμένα ὥστε βοηθεῖν αὐτοὺς νὰ διευθύνωνται διὰ τῆς ἀφῆς.

Αἱ ὑπ' ἀριθμὸν 2 καὶ 3 εἰκόνες παριστῶσιν ἰχθύς ἀλιευθέντας εἰς βάθος τριῶν χιλιάδων καὶ τριῶν χιλιάδων πεντακοσίων μέτρων. Ἰδέτε ποῖα

πελώρια στόματα έχουν καταλλάγηλα πρὸς θήρην εἰς τὰ σχεδὸν σκοτεινὰ ἐκεῖνα βῆθη. Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν (Εἰκ. 3) ἔχει προσέτι, ἐν εἶδει λοφίου ὑψωμένην, ἰσχυρὰν σαρκώδη ἴνα, τὴν ὁποῖαν καταβιβάζει ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ στόματός του. Τὸ τριανταφυλλί κερὸν τῆς χρησιμεύει ὡς δόλωμα εἰς τοὺς ἄλλους ἰχθύς, οἱ ὁποῖοι ὄταν πλησιαζοῦν διὰ τὸ γευθῶν καταβροχιζοῦνται ὑπὸ τοῦ τρομεροῦ ἰδιοκτῆτου του. Πῶς σὰς φαίνονται οἱ ὀδόντες τῶν ἰχθύων τούτων; διόλου ἐνθαρρυντικοὶ βέβαια. Οἱ τυχοδιώχται οὔτοι τοῦ σκοτεινοῦ βασιλείου εἶνε φοβεῖ ἢ ὠπλισμένοι. Μερικῶν τὸ στόμα ἠμοιάζει πρὸς μεγάλην κουτάλαν. Τί θραῦσιν ποῦ θὰ κάμνη! Ἀλλὰ μὴ λησμονῶμεν, ὅτι οἱ κάτοικοι τῶν βυθῶν ἐκείνων δὲν δύνανται νὰ ζήσωσι μὲ ἔντομα ἢ μὲ φυτικές οὐσίας ἀφ' οὗ τίποτε τοιοῦτο δὲν εὑρίσκεται ἐκεῖ κάτω, καὶ ὅτι κατ' ἀνάγκην εἶνε σαρκοφάγοι ὀλιγώτερον παντὸς ἄλλου βεβαίως ἔχομεν δικαίωμα νὰ τοὺς μεμφθῶμεν ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι, οἱ κατ' ἐξοχὴν σαρκοφάγοι, οἱ καταβροχιζόντες ἀπηνῶς τοὺς κατοίκους τῆς ξηρᾶς, τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ αἰέρος.

Ἀλλὰ θὰ ἐρωτήσετε; Ἀφ' οὗ λοιπὸν εἶνε σκότος ἐκεῖ κάτω, ψηλαφητὰ προχωροῦν οἱ ἰχθύς οὔτοι ἕως οὗτου κατὰ τύχην εὑρεθῆ ἄλλοις ἰχθύς πρὸ τοῦ στόματός των;

Διόλου, διότι ὁ Δημιουργὸς τῶν παραδόξων

τούτων ὄντων δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ εὔρη τρόπον ὅπως ἀπαλλάξῃ αὐτὰ τοῦ νὰ κινουῦνται εἰς αἰώνιον σκότος.

Ἄν σεῖς ἠναγκάζεσθε ποτὲ νὰ προχωρήσετε τὴν νύκτα διὰ μέσου τῶν ἀγρῶν, ἢ πρῶτη σκέψις σας θὰ ἦτο νὰ λάβετε μαζί σας ἓν φανάριον. Αὐτὴ ἡ σκέψις ἦλθε καὶ εἰς τὸν Πλάστην διότι ἐπὶ τῶν πλείστων ἰχθύων, τοὺς ὁποῖους ἀνείλκυσαν τὰ βαθυκῶρα δίκτυα παρετηρήθησαν φυσικοὶ λαμπτήρες διαχέοντες φῶς κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἥττον ζωηρόν. Εἰς τινὰς μὲν ὁ φωτισμὸς ἐκτελεῖται διὰ πολυαριθμῶν μικρῶν σημείων εὐρισκομένων ἐπὶ τῆς γαστρῆς (Εἰκ. 2) εἰς ἄλλους διὰ πλατειῶν πλακῶν εὐρισκομένων πλησίον τῶν ὀφθαλμῶν. Εἶνε ἀληθές ὅτι δὲν ἔχουν ὄλοι οἱ ἰχθύς ἐκεῖ κάτω τοιοῦτον φανόν, ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ ἔχοντες εἶνε πολλοί, ἔννοεῖται ὅτι συμβαίνει καὶ ἐκεῖ ὅ,τι μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, δηλαδὴ οἱ μὲν βοηθοῦνται ἀπὸ τὸ φῶς τῶν δέ.

Τοιοῦτος εἶνε ὁ νέος κόσμος, τὸν ὁποῖον οἱ ἐρευνηταὶ τῆς φύσεως ἀνεκάλυψαν εἰς τὰ βῆθη τῶν θαλασσῶν. Πόσον σαφεστέραν, τελειότεραν ἰδέαν τῆς Δημιουργίας μᾶς δίδει ἢ ἐπιστήμη, καὶ πόσον θερμὴ εἶνε ἡ πλήρης θαυμασμοῦ ἐπιφώνησις τὴν ὁποῖαν ἀναβιβάζει εἰς τὰ χεῖλη μας: «Ὡς ἔμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας!»

ΦΙΛΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΝΑΥΤΟΥ

Φυσῆ ἡ αὔρα δροσερὴ
καὶ τὸ ναυτόπουλο θωρεῖ
'ς τὸν τόπον του πῶς φθάνει.
κι' ἀρχίζει μὲ παραφορὰ
γεμάτο τρέλλα καὶ χαρὰ
νὰ λέρη 'ς τὸ λιμάνι:
Νὰ ποῦ ἦλθα ἀπὸ τὰ ξένα!
"Ὁ τί χαρὰ σὲ μένα!

Χρυσὴ ἐλπίδα ἀγαπητῆ!
νὰ τῆς Ἑλλάδος ἡ ἀκτὴ
'ς τὰ μάτια μου προβάλλει.
Ἄρᾶζομε κ': ἐγὼ κυττῶ
τὸν τόπον μας τὸν δοξαστό.
μ' εὐλάθειαν μεγάλην.
Νὰ ποῦ ἦλθα ἀπὸ τὰ ξένα!
"Ὁ τί χαρὰ σὲ μένα!

"Ἄν μακρὰ ἀπὸ τῆ γῆ
τὴ μάνα μου εἶχα συλλογῆ
καὶ ἐκλαψα 'ς τὸ δρόμο,
'ς τὸν κόσμο πέρα μακρὰ
ἐσχίστα κύματα θερὰ
χωρὶς κανένα τρόμο.
Καὶ ἦλθα ἀπὸ τὰ ξένα!
"Ὁ τί χαρὰ σὲ μένα!

M. X.

Η ΦΩΛΕΑ ΤΗΣ ΧΕΛΙΔΟΝΟΣ

Εἰς ἐν τῶν σχολείων τὰ ὁποῖα ἐπισκέφθην κατὰ τὴν περιήγησίν μου εἰς τὴν Ἀργολίδα εἶδα κατὰ τὸ ὁποῖον μὲ ἐξέπληξε καὶ μὲ συνεκίνησε συγχρόνως. Μίαν φωλεὰν χελιδόνος ἐντὸς τοῦ σχολείου, εἰς τὴν αἰθούσαν τῆς παραδόσεως.

Βεβαίως οἱ μαθηταὶ τοῦ σχολείου ἐκείνου ἦσαν φρόνιμα παιδιά, διότι ἄλλως τὸ δειλὸν πτηνὸν δὲν θὰ ἐξέλεγε μεταξὺ αὐτῶν τὴν κατοικίαν του θὰ ἐτρόμαζε καὶ θὰ ἐφυγεν ὅσον τὸ δυνατόν μακρότερα καὶ ὅσον τὸ δυνατόν γρηγορώτερα.

Ἄλλ' ὄχι, ὄχι! τὰ παιδιά ἐκεῖνα ἦσαν φρόνιμα καὶ καλὰ, καὶ διὰ τοῦτο ἡ χελιδὼν δὲν εἰδίασε νὰ μείνῃ. Μοὶ φαίνεται ὅτι τὴν βλέπω τὴν μικρούλαν ταξειδεύτριαν, ἐπιστρέφουσαν ἀπὸ τὸ μακρυνὸ τῆς ταξειῆς. Εἶχε γεννηθῆ βεβαίως ἐκεῖ κάπου καὶ ἐπέστρεφεν εἰς τὰ μέρη ὅπου ἀνετράφη ἀνεγνώρισε τὸ χωρίον, τὸ σχολεῖον.

Βαρυθεῖσα νὰ πτερυγιζῇ εἰς τὴν αὐλήν, ἐκάθησε πρὸς στιγμήν ἐπὶ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου τὰ παιδιά ἦσαν ἐκεῖ, καὶ ἐμελέτων προσεκτικὰ τὸ μάθημά των, ἢ ὁ διδάσκαλος ὑπεγόρευε μὲ φωνὴν ἡσυχον μόλις ἠκούετο ὁ ἐλαφρὸς ἦχος τὸν ὁποῖον ἀπετέλουν τὰ μικρὰ χεῖλη ψιθυρίζοντα χαμηλοφώνως τὸ μάθημα. Καὶ ἡ χελιδὼν ἐσκέφθη μέσα εἰς τὴν μικρὰν τῆς κεφαλῆν:

— Νὰ εὐμορφο μέρος! Εἶνε λαμπρὰ αὐτοῦ μέσα οὔτε ἀνεμο φοβάται κανεὶς οὔτε βροχὴ. Ὡ βέβαια αὐτὰ τὰ παιδιά δὲν θὰ με πειράξουν δὲν κάμνουν πολὺ θόρυβον, δὲν θὰ τρομάξουν τὰ μικρὰ μου.

Τότε ἐμβόηκε ἔκαμε τὸν γῆρον τῆς αἰθούσης, ὑψηλὰ, ὑπὸ τὴν ὀροφήν ἐξέλεξε τὴν θέσιν τῆς δὲν τὴν εἰδίωξαν δὲν τὴν ἐπειράξαν, τὴν ἀφήκαν ἡσυχον ἀνεχώρησε καὶ πάλιν ἐπανῆλθε.

Ἡ χελιδὼν ἀπεφάσισε ἐριστικῶς. Τὸ ἐκλεχθὲν μέρος ἦτο εἰς τὴν γωνίαν, ὅχι μακρὰν τοῦ παραθύρου, ὑπὸ τὴν ὀροφήν, πλησίον ἐνὸς στόλου. Καὶ γρηγόρα, ἤρχισε τὸ ἔργον τῆς. Ἐφερε μὲ τὸ βράμφο τῆς ὀλίγην λάσπην ἔπειτα ἀκόμη ὀλίγην ὄ, πόσα ταξειδία ἔκαμε

ἕως οὔτου κτίση τὴν κατοικίαν τῆς, χελιδάδας, βεβαίως. Οἱ μαθηταὶ τὴν ἐβλεπον νὰ ἐρχεται ν' ἀναχωρῇ, εἰκοσι, τριάντα φορές τὴν ὥραν καὶ νὰ προσθέτῃ κατὰ εἰς τὴν φωλεὰν τῆς. Ἄλλ' ἂν ἐστρεφον πολὺ πρὸς αὐτὴν τὴν προσοχὴν των, ὁ διδάσκαλος μὲ ὄλην τὴν πρὸς τὴν χελιδόνα συμπάθειάν του θὰ ἠναγκάζετο νὰ τὴν διώξῃ, ἢ νὰ κλείσῃ τὸ παράθυρον διὰ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ ἐπανέλθῃ.

— "Ὁχι, μοῦ εἶπεν ὁ διδάσκαλος, κυττάζου κάπου κάπου, ὄχι ὅμως τόσο ὥστε νὰ φαίνονται ἀπρόσεκτοι εἰς τὸ μάθημά των ἐν βλέμμα ῥίπτου μόνον, κάπου, κάπου... Καὶ ἐπὶ τέλους συνείθισαν.

"Ὅτε ἐπισκέφθην τὸ σχολεῖον, ἡ φωλεὰ ἦτο πρὸ πολλοῦ τελειωμένη ἡ μήτηρ εἶχε στολισθῆ μὲ πτίλλον τὸ μέρος ὅπου εἶχε ἀποθέσῃ τὰ φῶ τῆς, τὰ ὁποῖα ἐπόαζεν ἀνοίγουσα ἐπ' αὐτῶν τὰς πτέρυγας τῆς ὁ πατήρ ὅστις τὴν εἶχε βοηθήσῃ μὲ μεγάλην προθυμίαν εἰς τὸ ἔργον τῆς ἐπήγαγε, ἤρχετο, ἐξήρχετο, ἐπέστρεφε, καὶ ὁσάκις ἐπέστρεφε ἔφερε πάντοτε εἰς τὸ βράμφο του κατὰ πρὸς τροφήν. Μικρὰ φωνὴ ἀνήγγελλε μακρόθεν τὴν ἐλευσίαν του, ἔπειτα ἤρχιζον μικρὰ τερετίσματα μετὰ τῆς θηλείας χελιδόνος ὡς νὰ συνδιελέγοντο χαμηλοφώνως.

"Ἐπὶ ὠραιότερον θὰ εἶνε ἀκόμη τὸ θέαμα, ὅταν ἐπιφασθοῦν τὰ φῶ, ὅταν τὰ χελιδονάκια δίχως πτερά ἀκόμη θὰ στρυμμόνωνται εἰς τὸ βάθος τῆς μικρᾶς των κλίνης, ὁ δὲ πατήρ των καὶ ἡ μήτηρ των ἐναλλάξ θὰ τα ζεσταίνουν κάτω ἀπὸ τὰς πτέρυγας των, ἔπειτα δὲ θὰ τοὶς φέρουν τὴν τροφήν των, τὴν ὁποῖαν θὰ θέτουσιν εἰς τὸ ἀνοικτὸν μικρὸν βράμφο των... Δὲν θὰ φαίνωνται τὰ μικρὰ χελιδονάκια, διότι ἡ φωλεὰ εἶνε ὑψηλὰ, ἀλλὰ θ' ἀκούεται τὸ φαιδρὸν των κοῦ κοῦ.

Δὲν σὰς εἶπα ὅτι εἶνε θελκτικὸν τὸ θέαμα; Ἡ δὲ ἐμπιστοσύνη τὴν ὁποῖαν δεῖκνυε εἰς τὰ καλὰ παιδιά ἢ πτερωτὴ οἰκογένεια δὲν εἶνε ἀρκετὴ ἀνταμοιβὴ δι' αὐτὰ;

Δὲν εἶνε ἀξία μιμήσεως τὰ καλὰ αὐτὰ παιδιά; Ποῖον παιδίον ἔχον καρδίαν θὰ εἶπῃ ὄχι;

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

ΥΠΟΔΕΙΓΜΑ ΕΥ ΗΓΜΕΝΗΣ ΝΕΑΝΙΑΟΣ

Ἡ καλὴν ἀνατροφήν ἔχουσα νεανίς οὐδέποτε στρέφεται ἐν τῇ ὁδῷ νὰ ἴδῃ τινά.

Δὲν ἐπιτρέπει εἰς κύριον νὰ τῇ ἀπευθύνῃ τὸν λόγον ὅταν εὐρίσκειται μόνῃ καθ' ὁδὸν ἢ συνοδεύεται ὑπὸ παιδαγωγοῦ, ἐκτός μόνον ἂν ὁ κύριος εἶνε προβεβηκώς τὴν ἡλικίαν.

Ἄν συναντήσῃ φίλας καθ' ὁδὸν ἢ εἰς τὸ θέατρον ἢ ἄλλου ὅπου εἶνε καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι, δὲν γελᾷ οὐδέ συνομιλεῖ θερμωδῶς. Ἄν αἱ φίλαι τῆς λησιμονήσου τὴν ἀρχὴν αὐτῆς τῆς καλῆς συμπεριφοράς, τὰς φέριε μετὰ χάριτος εἰς τὴν τάξιν: «Σιωπῆ, σιωπῆ, σιγανώτερα, θὰ ἐλκύσωμεν τὴν προσοχὴν τοῦ κόσμου.»

Δὲν φορεῖ ἐκτός τῆς οἰκίας ἀλλ' οὐδ' ἐντός αὐτῆς παράδοξα καὶ ἰδιότροπα φορέματα, ἀποφεύγει δὲ ὅσα χρώματα κτυποῦν ἐς τὰ μάτια.

Ὅταν συναντήσῃ γνωστὸν πρόσωπον, δὲν ἀρκεῖται εἰς ἀπλὴν ξηρὰν κίνησιν τῆς κεφαλῆς, οὐδὲ χαιρετᾷ αὐτὸ ψυχρῶς καὶ ἀδιαφόρως. Κλίνει μὲ χάριν τὸ σῶμά τῆς μειδιῶσα φιλοφρόνως.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῆς δὲν εἶνε οὔτε πολὺ δυνατός, οὔτε πολὺ ἀδύνατος, οὔτε ἐπιτετηδευμένος, οὔτε λιγωμένος, οὔτε τραχύς. Ὀμιλεῖ φυσικᾶ, εὐκρινῶς.

Κατὰ τὴν συνομιλίαν ἀποφεύγει τὰς ὑπερβολικὰς καὶ ἀναρμόστους ἐκφράσεις: «Αὐτὸ εἶνε κουτό!» ἢ «μὴ με σκοτίζεις» δὲν λέγει: «αὐτὸ το λατρεύω» ἢ «αὐτὸ τὸ συχάινομαι!» Δὲν στολίζει τὴν ὁμιλίαν τῆς μὲ φράσεις ὅποια: «εἶνε μαγεία, εἶνε θαυμάσιο, εἶνε ἀριστοῦργημα», προκειμένου περὶ πραγμάτων ἀπλῶν καὶ συνηθεστάτων.

Δὲν παρέχει εἰς τὰς φίλας τῆς ὑπερβολικὰς ἐκδηλώσεις ἀγάπης, δὲν τὰς ἀγκυλιάζει διὰ τὸ παραμικρὸν, δὲν προσωνομεῖ αὐτὰς μὲ θαυπευτικὰ ὀνόματα· εἶνε ἤρεμος καὶ σταθερὰ εἰς τὴν φιλίαν τῆς, δεικνύει ἀληθῆ τιμιότητα εἰς τὰς σχέσεις τῆς, μὴ περιπαίζουσα τὰ ἐλαττώματα ἢ τὰ σφάλματα τῶν φίλων τῆς ἐν ἀπουσίᾳ τῶν, μὴ ζηλοτυποῦσα μῆτε τὴν καλ-

λονὴν τῶν, μῆτε τὰ πλούτη τῶν, μῆτε οἷον ὅποτε προτέρημά τῶν.

Δὲν χασμάται ὅταν δὲν εὐρίσκει ἐνδιαφερόσαν τὴν συνδιάλεξιν τινος· ἔχει ὑπομονὴν καὶ ἀκούει μὲ προσοχὴν καὶ τοὺς πεζοτέρους λόγους· προσπαθεῖ ν' ἀπομνημονεύῃ τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα μεθ' ὧν εὐρίσκειται εἰς σχέσιν, τὸ ὄνομά τῶν, τὰς σχετικὰς πρὸς αὐτὰ περιστάσεις, ὅπως μὴ τῇ συμβῆ νὰ διέλθῃ πλησίον γνωστοῦ προσώπου χωρὶς νὰ χαιρετήσῃ, πράγμα τὸ ὁποῖον εἶνε προσβολή, ἢ νὰ χαιρετήσῃ ἄγνωστον, τὸ ὁποῖον εἶνε ἀκόμη χειρότερον· ἢ μνημοτεχνικῆ αὐτῆ προσπάθεια θὰ τὴν ἐμποδίσῃ ἐπίσης νὰ εἴπῃ πράγματα τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ ὕσαρεστήσωσιν ἢ λυπήσωσιν παρόντα πρόσωπα, οὕτω δὲ δὲν θὰ δώσῃ ἀφορμὴν νὰ εἴπουν περὶ αὐτῆς: «Ἀφῆκε καὶ τῆς διέφυγε λαμπρὰ εὐκαιρία διὰ νὰ σιωπήσῃ».

Ἀποφεύγει τὴν ὑπερβολικὴν ἐκδήλωσιν τῆς χαρᾶς τῆς, συγκρατοῦσα τὰς ἐντυπώσεις τῆς.

Δημοσίᾳ παίξει ὄργανον ἢ ἄδει, μόνον ὅτε εἶνε βεβαία ὅτι καὶ ἡ φωνὴ τῆς εἶνε ἀρκούντως γυμνασμένη καὶ ἡ ἀσκήσις τῆς εἰς τὸ ὄργανον ἱκανή.

Δὲν λαμβάνει ὡς θέμα μετὰ τῶν φίλων τῆς, ἔτρωσαν καὶ αἱ στενότερα, τὰ εἰκογενειακά τῆς πράγματα. Αἱ εἰκογενειακαὶ ὑποθέσεις δὲν ἐκστομίζονται. Ἄν θέλῃ νὰ ἐκτιμᾶται ὑφ' ὄλων ἅς ὁμιλῇ πάντοτε μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης περὶ τῆς μητρὸς τῆς.

Ὅταν εἶνε εἰς ἐπίσκεψιν μετὰ τῆς μητρὸς τῆς θὰ περιμείνῃ νὰ τῇ ἀποτείνου τὸν λόγον· πρέπει ὁμῶς νὰ μὴ ἀπαντήσῃ διὰ μονοσυλλάβων. Δὲν τῇ ἀπαγορεύεται νὰ δεῖξῃ ὅτι εἶνε πνευματώδης, ἐξυπνῆ· Ἀξιοκατάκριτος δὲν εἶνε ἢ χάρις καὶ ἡ ἀφέλεια, ἀλλὰ τὸ θράσος καὶ ἡ ἰταμότης καὶ ἡ προπετής αὐτάρχεια.

Ἡ εὐ ἡγμένη κόρη ἴσταται ἢ βημχτίζει εὐθυτενῆς ἀλλὰ μετὰ χάριτος, ἀποφεύγουσα ἀφ' ἐνός μὲν τὴν χαλαρὰν στάσιν, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ ἐντονον βῆμα, τὰς ζωηρὰς κινήσεις, ὅποια ἀρμόζουσι μᾶλλον εἰς τ' ἀγῶρια.

Κατὰ τὴν βαροννίδα Staffe.

ΑΥΓΟΤΑΡΙΧΟΝ

Τὸ αὐγοτάριχον κοινῶς αὐγοτάριχον, τὸ ὁποῖον τῶρα τὴν τεσσαράκοστήν ἤλθεν εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν, κατασκευάζεται ἐκ τῶν ὠθηκῶν ἰχθύος τινὸς ὁποῖα ὀνομάζεται Κεφάλος ἢ γνήσιος. Ἡ ἀλιεία τοῦ ἰχθύος τούτου ἐν τῇ λιμνοθαλάσσῃ τοῦ Μεσολογγίου διαρκεῖ ἀπὸ τῆς 15 Αὐγούστου μέχρι τῆς 14 Σεπτεμβρίου. Αἱ ἀγέλαι τῶν Κεφάλων διευθυνόμεναι ἀπὸ τὰ ῥηγὰ τῶν ἀκτῶν εἰς τὸ πέλαγος εἰσέρχονται εἰς τὰς ὑπὸ τῶν ἀλιέων ἐστημένας καλαμωτάς, τίτε δὲ ἢ ἐμπίπτουσι εἰς τὰ ὀριζοντίως αὐτῶν τεθειμένα δίκτυα, ἢ καταφεύγουσι εἰς τὰς ἐν τῷ μέσῳ τῶν καλαμωτῶν δέσμας τῶν κλάδων ὅπου οἱ ἀλιεῖς καμακίζουσι καὶ συλλαμβάνουσιν αὐτοὺς. Οἱ Μεσολογγῖται καμακισταὶ ἔχουσιν ἐκτακτὸν ἐπιτηδεῖότητα καταρθόντες νὰ κτυπῶσι τοὺς Κεφάλους εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ νὰ μὴ ξεσχίζωσι τὴν λεπτὴν μεμβράνην τῶν ὠθηκῶν ἢ ὁποῖα περιέχει τὰ

ψά. Συλλαμβάνονται δὲ μόνον οἱ θῆλειοι Κεφαλοὶ, οἱ ὀνομαζόμενοι Μπάρες, ἐν ᾧ οἱ ἀρσενικοὶ, τὰ Στειράδια, ἀφίονται ἐλεύθεροι.

Ἀφ' οὗ συλληφθῆ ὁ ἰχθύς ἐν ᾧ ἀκόμη σπαιρεῖ σχίζουσι οἱ ἀλιεῖς τὴν κοιλίαν του καὶ ἐξάγουσι τὰς ὠθηκὰς μετὰ προσοχῆς, ἔπειτα θέτουσιν αὐτὰς ἐπὶ τέσσαρας ὄρας εἰς τὸ ἄλας, κατόπιν τὰς πλύνουσι, καὶ ἀφ' οὗ τὰς πιέσουσι μεταξὺ δύο σανίδων διὰ νὰ λάβουσι τὸ σχῆμα τὸ ὁποῖον ἔχουν ὅταν ἐκτίθενται εἰς πώλησιν, τὰς ἀφίονται εἰς τὸν ἥλιον 4—8 ἡμέρας. Ὅταν ἀποξηρανθῶσι τὰς βυθίζουσι ἐντός ἀναλελυμένου κερτίνου κηρίου, τοῦ ὁποῖου τὸ λεπτὸν στρώμα προφυλάσσει τὸ αὐγοτάριχον ἀπὸ τὴν μούχλαν. Τὸ Μεσολογγίον παράγει περὶ τὰς 800 ὀκάδας αὐγοταρίχου κατ' ἔτος, αὐτὸς δὲ εἶνε ὁ λόγος καὶ τῆς μεγάλης τιμῆς τοῦ γουστικωτάτου τούτου ἐδέσματος τῆς τεσσαράκοστῆς.

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Ὁ ἀριθμὸς 7.

Τὰ θαύματα τοῦ κόσμου ἦσαν ἐπτὰ· αἱ ἡμέραι τῆς δημιουργίας ἐπτὰ· αἱ κεφαλαὶ τῆς Ἰθάρας ἐπτὰ· οἱ σοφοὶ τῆς Ἑλλάδος ἐπτὰ· οἱ λόφοι τῆς Ρώμης εἶνε ἐπτὰ· αἱ ἡμέραι τῆς ἐβδομάδος ἐπτὰ· οἱ μουσικαὶ φθόγγοι ἐπτὰ. Ἀλλάζομεν δέμα καὶ ἐπτὰ ἔτη, κατὰ γενικὴν δὲ κανόνα ἔχομεν ἐπτὰκις τὸ ὕψος τῆς κεφαλῆς μας. Καὶ τὰ θανάσιμα ἁμαρτήματα εἶνε ἐπτὰ.

Ἀνθρώπινος ἔβενος.

Μὲ τὸ ὄνομα τοῦτο ὀνομάζονται ὡς ἐκ τοῦ χρώματος τῶν τῶ ὁποῖον εἶνε μαῦρον ὡς ἔβενος οἱ δυστυχεῖς μαῦροι τοὺς ὁποῖους οἱ δουλέμποροι ἐμπορεύονται καὶ πωλοῦν ὡς κτήνη.

Ἀπὸ τοῦ 1843 ὅλα τὰ πολιτισμένα ἔθνη συνήψαν συμβαίνει διὰ τῆς ὁποίας τὰ πλοῖα τῶν ἀφείλουσι νὰ κατοπτρεύουσι τὰ ὄπτα παρὰ τὴν ἢ πλοῖα ὅπως παρεμποδίσουσι τὸ βάρβαρον καὶ αἰσχρὸν τοῦτο ἐμπόριον, τὸ προσβάλλον ὄλεος τοὺς νόμους τῆς φιλανθρωπίας.

Μολαταῦτα εἰς τὸ ἑσπερικὸν τῆς Ἀφρικῆς ἢ δουλέμπορία δὲν ἔπαυσε. Ἴδου δὲ μέχρι τίνος ποσοῦ

πωλοῦνται δούλοι ἕκαστον ἔτος κατὰ μέσον ὄρον.

Ἐκ τοῦ δυτικοῦ Σουδάν 15,000 ἄτομα

Ἐκ τοῦ ἀνατολικοῦ Σουδάν 25,000 »

Ἐκ τῆς κεντρικῆς Ἀφρικῆς 40,000 »

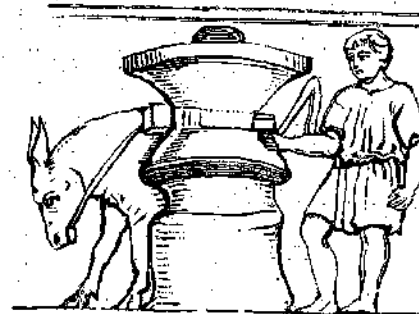
Ἐν συνόλῳ 80,000 ἄνθρωποι σύρονται εἰς τὴν

ροβερὰν σκλαβίαν. Πρὸς καταπολέμησιν καὶ ταύτης τῆς δουλείας συνέστη ἑταιρία ὑπὸ τοῦ πρό τινος ἀποθανόντος διασήμου γάλλου Καρδινάλιου Λαβιζερῆ, ἥτις ἐργάζεται δραστηρίως ὑπὲρ τοῦ εὐγενεοῦς σκοποῦ τῆς.

Οἱ μύλοι τῶν ἀρχαίων.

Οἱ ἀρχαῖοι εἶχον ἐν πρώτοις τὸν χειρόμυλον ἢ χειρομύλην, τὴν ὁποῖαν ἐστρεφον οἱ δούλοι ἀπεσελεῖτο δὲ ἀπὸ δύο λίθους, ὡς καὶ τῶρα, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ κατώτερος ἦτο ἀκίνητος ὁ δὲ ἕτερος ἐστρέφετο· εἶχον δὲ

καὶ ποδομύλους κινουμένους διὰ τῶν ποδῶν ὡς δηλοῖ καὶ τὸ ὄνομά τῶν, τοὺς δὲ μεγαλειτέρους μύλους περιστρέφον ἴπποι ἢ ὄνοι ὡς παριστᾷ ἡ παρατιθεμένη εἰκὼν. Οἱ ἀρχαῖοι εἶχον προσέτι καὶ ὀδρομύλους, ἔχοντας ὡς καὶ τῶρα κἀνακτον τροχόν, στρεφόμενον ὑπὸ τοῦ ῥέοντος ὕδατος καὶ στρέφοντα

ΜΥΛΟΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΣΤΡΕΦΟΜΕΝΟΣ ΥΠΟ ΟΝΟΥ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αι λύσεις τῶν κάτωθι πνευματικῶν ἀσκήσεων εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Μαρτίου 1893]

44. Συλλαβογράφος:

Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις, νῆσι τὸ δευτέρου μου, Σοφὸς ἀρχαίως ἐποχῆς εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀνδροπόμφου Πορτίλλου.

45. Στοιχειογράφος.

Ἐ τὰ νῦτα μου ἐδέχθηκα τοῦ κόσμου τὸν σωτήρα x' εἰς ἱερὰ ἐβόδια, δαρνοστρωμένα μέρη.

Ἄλλ' ἂν μ' ἀλλάξῃ τὸ λαμβό, μῶχει γρηφὸ ἢ μοῖρα νῆμ' ἀπὸ πάγου σκεπαστὸς χειμῶνα χαλοκαίρι.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Καρολλοῦ τοῦ Διάκου.

46. Στοιχειογράφος.

Ἐπὶ τῶν δύο σου χειρῶν ἐγὼ ὑπάρχω πρῶτος.

ἂν μου κοπή ἢ κέραθ, παντοῦ θὰ βλέπῃς σκότος.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Οὐραίου Τόλου.

47. Διενεγμα.

Μὲ γεννᾷ ἢ εὐθυμία.

Ἄν μὲ ἀποκεφαλίσῃς.

Καὶ βραχύτερον τὸν ἕνα τῶν ποδῶν μου καταστήσῃς, Γίνομαι ἀμέσως τότε τῶν βατράχων κατοικία.

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Σερφοβίδου.

48. Διενεγμα δημοῦδες.

Ἀνεθίνει κατεβαίνει

καὶ 'ς τὴ μέση στέκεται.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Στρατηγῶ Γόρδινου.

49. Κυβόλεξον.

Σχημάτισον κυβόλεξον ἐκ 4 λέξεων, ὧν ἐκάστη νὰ περιέχῃ 4 γράμματα, μία δὲ τῶν λέξεων τούτων νὰ εἶνε Ἡσαῦ.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Νέλλουτος Ναυάρχου.

50. Δέλτα.

Ἄντικεικτόσησον διὰ γραμμάτων τρεῖς σταυρούς ὥστε ν' ἀναγνωσκαται ἐν τῇ ἀριστερᾷ πλευρᾷ τὸ ὄνομα Ἀφρικανικῆς χώρας, ἐν τῇ δεξιᾷ πόλεως τῆς Ἰταλίας, ὀριζοντίως δὲ πόλεως τῆς Αἰγύπτου.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Γρηλάτου.

51. Παίγνιον.

Διὰ τῶν κάτωθι συλλαβῶν σχηματίσῃς ῥητόν :

μος, εἰν, τι, γι, αρ, α, η, ερ, α, σι, γα, τε, εν, η, μοσ.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Συναγέρμου Πορτίλλου.

52. Ἀπροσδόκητον.

Πῶς μὲ τρία σπῖρα δύνασαι νὰ σχηματίσῃς τετράγωνον;

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Πολεριστοῦ.

53. Φύρδην-μέγιστη.

Ὡ ὄρεα, ἐρηχθὸ ἐβὲ! ἄτ ἄπινά λαλοῦμαι Ἐδου σιταλαῖου, αἱκ ἔδου, οὐ, κείε ὄπτε σιαου! Λιθελει, αἱκ ἰδα ἰγοναίε ρὸπ ἰτὲ ὀδῶν ουκ κνίε Ὅπτε ἔδν ἤρθοθεν ετ, αρπα ὄτ ἀδδῖμα ουκ!

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Ἀλοφίτης Λογαρεῖς.

54. Πρόβλημα.

Δύο ὄμιλοι μαθητῶν συνητήθησαν καθ' ὁδόν.—Ἐλθετε 2 ἐξ ὑμῶν, εἶπαν ὁ ὀδηγῶν τὸν α'. ὄμιλον πρὸς τὸν β'· καὶ διὰ τῆς προσθήκης ὕμων θὰ εἰμεθα καὶ ἡμεῖς ἴσοι κατὰ τὸν ἀριθμὸν πρὸς ὕμων.— Καλλίτερον, ἀπεκρίθη ὁ ὀδηγῶν τὸν β'. ὄμιλον νὰ ἔλθουν πρὸς ἡμᾶς 2 ἐξ ὑμῶν, καὶ οὕτω θὰ γίνωμεν διπλασίτοι ὕμων. Πόσοι μαθηταὶ ἀπετέλουν τὸν α'. καὶ πόσοι τὸν β'. ὄμιλον;

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Νέλλουτος Ναυάρχου.

55-57. Μεταμορφώσεις.

Α.) Ὁ Γάλλος διὰ 4 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Ἀγγλος.

Β.) Ὁ Λόφος δι' ἑκτὼ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ὄρος.

Γ.) Ὁ Πέτρος διὰ 5 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Παῦλος.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Γρηλάτου.

58. Λογοπαίγνιον.

Ποία πόλις τῆς Ἑλλάδος εἶνε ὀρεκτικώτατον φαγιτόν;

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Λύρας τοῦ Ὄρφου.

59. Ἱστορικὴ ἐρώτησις.

Τί ἐλέγτο κατὰ τοὺς πρὸ τῆς ἐλευθέρωσης τῆς Ἑλλάδος χρόνους Ὀπλοστάσιον τοῦ Ἀνκούργου καὶ τί Φανάρι τοῦ Διογέτους;

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἐρωτοῦ τοῦ Πραξικλίου.

60. Φιλολογικὴ ἐρώτησις.

Πῶς εἶνε οἱ δύο ποιηταὶ τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος οἵτινες ἀπέθανον τριακονταετῆς παρικού;

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Πικουλίου.

61. Καλλιτεχνικὴ ἐρώτησις.

Πότε καταστράφη ὁ Παρθενὸν καὶ ὑπὸ τίνας;

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἐρωτοῦ τοῦ Πραξικλίου.

62. Φωνηεντόλιπον.

x—v—r—αλλ—r—''—λλ—v—r—''—r—πλ.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Καρολλοῦ τοῦ Διάκου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλάδι τῆς 16 Ἰανουαρίου πνευματικῶν ἀσκήσεων.
1. Πατήσια (πατέρι, ἴα).—2. Ἄνους, νοῦς, οὐς, ὖς.—3. Νάρκισσος, κισσός.—4. Τὸ αὐγὸ.—5. Ὁ Ἀλέξανδρος Σούτσας, εἰς τὸ νοσοκομεῖον, τῷ 1863.—6.

22	47	16	41	10	35	4
5	23	48	17	42	11	29
30	6	24	49	18	36	12
13	31	7	25	43	19	37
38	14	32	1	26	44	20
21	39	8	33	2	27	45
46	15	40	9	34	3	28

—7-10. Τῇ προσθήκῃ τῶν γρμμάτων σ καὶ τ σχηματίζονται αἱ λέξεις: ἀστήρ, στάρινα, τάξις, λύτης.—11. Ὁ Ἀριστοτέλης καὶ ὁ Δημοσθένης ἀποθανόντες τῷ 322 π. Χ.—12 K M Σ—13. ΤΥΡΡΑΤΙΟΣ (1, ἐνΤός. 2, Ω I O—14. γέΥχια. 3, γέΡων. 4, βόΤας. 5, M A N I A ἀγάλη. 6, γεννικός. 7, γελότιος. H O O 8, νόΣος).—14. Καπνός ὁ ὑπερή-T Σ Σ φανος 'ε τὴν κεφαλήν του ἔχει Καὶ πάσχων τὸν ἐγκέφαλον φρονεῖ ὄτ' ὑπερέχει.—15. Πᾶς τις εὐχαριστεῖται ἀναγινώσκων τὴν διάπλασιν.—16. Οὐκ ἂν μεθύσκοιτὲ τις εἰ ὄρων τοῦ μεθύσκοντας οἶα ποιοῦσιν.

Οἱ ἀλλὰσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκλίμως τὴν νῆαν των διευθύναν συναποστέλλοντες καὶ 25 λεπτῶν γραμματῶσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταῖνας. Παράκαο περὶ τῆ λύσεως πῶλλον γινόμενα μετὰ παρήλυσιν ἔνδε μνηστὸ πᾶσι ἀπὸ τῆς ἐκδοσῆς των εἰσὶν ἀπαράδεκτα.